

KÜRTSZÓ

„A HETEDIK ANGYAL IS MEGFÚJTA KÜRTJÉT.
HATALMAS SZÓZATOK HANGZOTTAK A MENNYBEN.”

HIT ÁLTALI MEGIGAZULÁS

- A hit általi megigazulás evangéliuma

AZ IGE MELLETT

- A Szentlélek a próféták életében (3.)

AZ IDŐK JELEI

- Világunk helyzete

BIBLIA ÉS ZENE

- Händel: Belszár

GYERMEKEKNEK

- „Mint a szarvas...”
- *Evangelizációs beszámolók,
tapasztalatok, emlékezések*

Kedves Olvasóink!

Már több mint egy éve, hogy a pandémia vasmarkában tartja, szinte megbénítja a világ számos országát. Ez az emberiségre nehezedő megpróbáltatás mindenkit el kellene hogy gondolkottasson, hogy hová, mibe helyezzük bizalmunkat, reménységünket. Az emberi bölcsesség kevésnek bizonyul, és sokak szívében meg kellene fogalmazódnia e kérdésnek: hogyan tovább, mi lesz ezután? Mit tegyünk, hogy megállhasson a járvány? Elegendők vagyunk-e mi erre?

A világ megrendült e súlyos megpróbáltatás alatt, de vajon, ha a közvetlen veszély csökken, a járvány fékeződik, nem folytatódik-e ismét látszólag minden a maga útján, nem mondják-e majd sokan, hogy „*hol van az ő eljövételének ígérete? Mert amióta az atyák elhunytak, minden azonképpen marad a teremtés kezdetétől fogva, mert készakarva nem tudják...*” (2Pt 3,4–5) Kimozdulnak-e embertömegek ebből a kételkedő, hamis biztonságban leledző lelkiállapotból, elgondolkoznak-e azon, hogy az emberi bölcsesség mennyire híján van a tökéletes megoldásoknak, és rájönnek-e, hogy valami végérvényesen megváltozófélben van világunkban, semmi sem lesz már úgy, mint ezelőtt.

Valószínű, hogy ennél még súlyosabb és még átfogóbb megpróbáltatásokra lesz szüksége a világnak ahhoz, hogy sokan belássák: Isten nélkül tehetetlenek vagyunk. Nagy feladatot ad ez a kihívás Isten népének most is, és egyre inkább a jövőben, hogy közvetítsék a világosságot a földünkre nehezedő, mindinkább elmélyülő válságban. „Az egyháznak ma olyan férfiakra van szüksége, akik Énokhoz hasonlóan Istennel járnak, és bemutatják Krisztust a világnak. A mennyei hírnökök arra várnak, hogy együttműködjenek azokkal, akik meghalnak önző énjüknek, és akiknek az élete beteljesíti e szavakat: *»élek pedig nem én, hanem él bennem a Krisztus, amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem«* (Gal 2,20). Ilyen férfiakból és nőkből kell állnia az egyháznak, mielőtt a világossága kiárad a világra.” (*Review and Herald*, 1900. december 4.)

Segítsen ebben bennünket a most útjára bocsátott, a hit általi megigazulásról szóló tanulmányosorozat is, melyet lapunk mostani és két következő számában teszünk közzé.

A szerkesztők

Az Ige mellett

- A Szentlélek a próféták életében (3) 2

Hit általi megigazulás

- A hit általi megigazulás evangéliuma (1.) 5

Az idők jelei

- Világunk helyzete
(*Események, szemelvények*) 11

A Bizonyágtételeket olvasva

- Kiváltságunk az ima 16

Egyházi élet

- Közel százéves az adventizmus Abasáron 17

Biblia és zene

- Händel: Belszár. Miért és hogyan esett el a nagy Babiloni Birodalom? 19

Evangelizáció

- Az Eleki Életmódközpont tapasztalataiból 24

Egészségünk

- Naspolya 26

Tapasztalatok

- Visszatekintés keresztségi évfordulóm alkalmából 28
- Gondolatok naplementekor 29

Gyermekeknek

- „Mint a szarvas...” 33

Búcsúzunk

- Emlékezés Kalcsó Józsefnére, Sáríkára 34
- Tinka nénire emlékezünk 35

A Szentlélek a próféták életében (3.)

„Igyekezzél, hogy Isten előtt becsületesen megállj, mint oly munkás, aki szégyent nem vall...” (2Tim 2,15)

A próféták életét, jellemét vizsgálva felidézhetjük, hogy Istennek mi is volt az alapvető célja velük: az „igen biztos”, Tőle jövő beszédet szerette volna általuk elemi erővel megszólaltatni. A Teremtő gondolatvilágát, céljait megismertetni, az általa nyújtott lehetőségeket hitelesen átadni pedig sokkal többet kíván, mint amivel mi, emberek alapvetően rendelkezünk. Ezért vizsgáltuk eddig is, hogy a valaha élt emberek, akik Isten üzenetének hordozói voltak, vajon milyen többlettel rendelkezettek, hogyan jutottak hozzá ehhez a többletkez? A megfigyelések során ezért a sorozat első részében az életmód fontosságát és az önuralmat, a második részben pedig a körülmények befolyásától független céltudatosságot mint a Lélek által elnyerhető tulajdonságokat jártuk körbe.

A próféták életének megfigyeléséből a Lélek örök érvényű, egymásra épülő, jótékony munkáját érthetjük meg. Sőt! Az elengedhetetlen megértésen túl mi magunk is élhetünk Vele.

Jelen tanulmány a Szentlélek olyan segítségét tárja fel, amely az eddig átgondoltakhoz szervesen kapcsolódik, de talán nem kap kellő figyelmet, hangsúlyt. Ez pedig a munka, és a munkához való hozzáállás. Pedig a gyakorlati fejlődésnek ezt a részét, az isteni jellemtulajdonság kiteljesedését, harmóniáját nem hagyja hatáskörén kívül a megváltás ránk szabott terve.

Ha maradunk Dániel prófétánál, őt vizsgálva felfigyelhetünk arra, hogy még mielőtt azt a nem mindennapi feladatot kapta volna, hogy az Úr szavát értelmezze és közvetítse, egész más elfoglaltságot kellett végeznie. Olyat, amit lehet, hogy maga nem is választott volna. Idegen birodalom „tudományaiban” kellett jártasságot szereznie társaival együtt: „...alkalmatosak legyenek arra, hogy álljanak a király palotájában; és tanítsák meg azokat a káldeusok írására és nyelvére.” (Dn 1,4) Gondoljunk bele, hogy mennyire lehetett Dániel előzetes terve és vágyai között, hogy ebben legyen jártas, vagy mondhatnám úgy is, hogy itt tanuljon tovább! Egy számára nem kedvező, sőt sok veszéllyel járó közegben (lásd a király csendes erőszakát az életmóddal kapcsolatban) mit is kezdjen egy hívő ember? Hol a határ a megalkuvás és a becsületes helytállás között? Dániel és társai Isten iránti hűségük következményeként éltek az adott lehetőségeikkel, képességeikkel, akkor is, ha ezt a feladatot nem ők választották maguknak.

Még hozzá nem is akármilyen módon láttak hozzá: „Önmegtágadó szokásaikhoz céltudatosság, szorgalom és állhatatosság járult.” (Ellen White: *Próféták és királyok*, 484. o.) Vajon Dániel eleve ilyen szorgalmas ifjú volt? Vagy vannak ennek is fokozatai? Tanulható-e a szorgalom, és szükséges-e egyáltalán? Milyen viszony van a munka („*Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat*” – 2Móz 20,9) és a szorgalom között? A szorgalom a nemes célok hátterén isteni adomány, amely fejleszthető a Lélek segítségével. Hiszen az evangélium üzenetének egyik szerves része a fejlődés és a fejleszthetőség. Az a fejleszthetőség, amely a nemes célokkal, a mindenre áthidaló hittel az Isten jótékony megváltási tervébe belesimulva éli meg a mindennapokat.

„Dániel és társai sokkal eredményesebbek voltak a babiloni tudományok elsajátításában, mint tanuló társaik. Tudásuk azonban nem a véletlen műve volt. Tudásukat a Szentlélek irányításával szerezték, miközben lelkiismeretesen használták képességeiket. A Bölcsesség Forrásával léptek

kapcsolatba, és Isten ismeretét tették művelődésük alapjául. Hittel könyörögtek bölcsességért, és imájuk szellemében éltek. Úgy éltek, hogy Isten megáldhatta őket. Kerülték azt, ami gyengítette képességeiket, és megragadtak minden alkalmat, hogy a tudomány valamennyi ágában jártasságra tegyenek szert. Olyan életelveket követtek, amelyekkel együtt járt értelmi képességeik fejlődése... Szüntelen imádkoztak, lelkiismeretesen tanultak, a Láthatatlannal kapcsolatban voltak; Istennel jártak, mint Énok.” (Uo.)

A kapott képességek szorgalommal és hittel megtámogatva mekkora lehetőséget adtak Isten ügyének előbbre vitelére! Jézus maga fejtette ki a talentumok példázatában ennek összefüggéseit.

Jól szemlélteti a talentumok sokszorozódását egy másik próféta, Elizeus ifjú élete is:

„A vidék csendjében Isten és a természet volt a tanítómestere, a hasznos munka pedig fegyelmezte. Ebben az iskolában megszokta az egyszerűséget, megtanulta a szülei és Isten iránti engedelmességet. Mindez növelte alkalmasságát arra a szent hivatásra, amelyet később be kellett töltenie... Azt a munkát végezte, ami éppen kínálkozott... Nyugodt, szelíd, életerős, következetes, becsületes és megbízható volt. Szerette és félte Istent. Naponta ismétlődő, fárasztó munkája egyformaságában céltudatosra és nemes jelleművé nevelődött; ismeretekben és lelki értékekben egyre gazdagodott. Miközben együttműködött apjával az otthon feladatainak elvégzésében, megtanult együtt munkálkodni Istennel is.

Kicsi dolgokban való megbízhatósága készítette fel Elizeust a nehezebb feladatok elvégzésére. Napenkénti gyakorlati élete alkalmassá tette nagyobb, magasabb rendű feladatra. Megtanult szolgálni, eközben megtanulta, hogyan kell tanítani és vezetni.

Ez mindnyájunknak tanulságul szolgál. Senki sem tudhatja, mi Isten célja, amikor fegyelmez. Abban azonban mindannyian biztosak lehetünk, hogy a kicsi dolgokban való hűségünk tanúsítja alkalmasságunkat nagyobb felelősség hordozására. Az életben minden tettünk jellemünket leplezi le. Isten csak azt tisztelheti meg magasabb rendű szolgálattal, aki a kis feladatokban tanúsítja, hogy oly munkás, aki nem vall szégyent. Mint a próféta (Elizeus) személyes kísérője, továbbra is hűségnek bizonyult a kis feladatokban, mialatt naponta erősödő elhatározással odaszentelte magát arra a küldetésre, amelyet Isten kijelölt számára.”

Trophime Bigot: Krisztus az asztalosműhelyben (1600-as évek első fele)

(2Tim 2,15)” (Próféták és királyok, 220. o.) Céltudatosság, alázat, szorgalom, hit és hűség – egymástól elválaszthatatlan dolgok.

Maga Jézus is kétkezi munkán nevelkedett, amit a nehézségek ellenére örömmel tett.

„Jézus szülei szegények voltak, és fáradságos napi munkával keresték kenyerüket. A gyermek jól ismerte a szegénységet, az önmegtágadást és a nélkülözést. Ezek a tapasztalatok védelmet jelentettek számára...

Jézus gyermek- és ifjúkorában dolgozott, az értelmét és testét is fejlesztette. Nem élt vissza fizikai képességeivel, hanem úgy élt, hogy minden téren a legjobbat nyújthassa, és így tökéletesen megőrizze testi és lelki erőit. Nem volt hajlandó tökéletlen munkát végezni, sőt szerszámaikat is ennek megfelelően kezelte. Tökéletes volt munkásként is, mint ahogy tökéletes volt mindenben jelleme. Saját példájával tanítja, hogy szorgalmasnak kell lennünk, munkánkat pontosan és alaposan kell végeznünk, és az ilyen munkát meg is becsülik. Az a gyakorlás, amely által a kéz hasznossá válik, és a fiatalok megtanulják hordozni részüket az élet terheiből, fizikai erőt ad, és minden képességet fejleszt...

Jézus egész földi élete során lelkiismeretes és kitartó munkás volt... Sokan épp azért gyengék és alkalmatlanok, mert mindenáron kerülnek a fejelemzést. Lehetnek értékes és szeretetre méltó tulajdonságaik, de tehetetlenek és csaknem hasznavehetetlenek, ha nehézségekkel kerülnek szembe, vagy akadályokat kell legyőzniük. A Jézusban megnyilatkozó határozottságot és erőt, jellemének megbízhatóságát és szilárdságát ugyanazzal a neveléssel mi is kifejleszthetjük, amivel Ő tette. Az a kegyelem, amelyet Ő elnyert, a miénk is lehet.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 73. o.)

A mai társadalmakban nemcsak az adott szó, hanem a tettekben is megnyilvánuló megbízhatóság szintén halófélben van. A kis dolgokban való hűség is ritkaságszámba megy, mint az azzal karöltött helyes munkamorál. Mint prófétai nép nem kerülhetjük meg ezt a kényes kérdést, hiszen

mindannyiunkat egyenként megkeres Isten Lelke, és jótékony biztatással szeretne a helyes oldalra állítani! Ki ne érezné közülünk a mindennapok feladatai között a szelíd, kérlelő, bátorító hangot? Nincs kedv a kötelességhez? Nem marad magára senki, a Lélek tettekre sarkall. Nem lenne erő a dolgok teljes véghezvitelére? Hallhatjuk Tőle az ösztönzést. Az inkább kellemesebb tevékenység a vonzóbb? Megmutatja a sorrendet. A rendszertelenség az akadály? Olyan Istenünk van, aki mindenkinek örömmel segít a hibák kiküszöbölésében.

A Lélek munkája erre is kiterjed! Mindig az értelemre hat, ott ösztönöz. Egy nap mindenkinek csak huszonnégy órából áll. Segít az időbeosztás megtanulásában, az aznapi sorrendekben, megtanít, hogy mi az, ami halasztható, mi az, ami elsődleges. Segít abban is, hogy ne legyen lelkiismeretfurdalásunk azért, amiért nem kellene, hogy legyen, ugyanakkor rátereli a figyelmet az egyéni felelősségre. Mesterré válik az egyszerű mindennapokban. Isten munkája ez! A fejlődés az örömet erősíti, és a hálát. Ez is az evangélium része. „*Láttál-e az ő dolgában szorgalmas embert? A királyok előtt áll, nem marad meg az alsórendűek között.*” (Péld 22,29)

Végül pedig ne felejtjük el, hogy Isten a mai időben is nagy dolgokra készít embereket. Szárnyát bontogatja a történelem utolsó felvonása. Ámítások sokaságával kell megküzdenie a világnak. Milyen eszközei maradnak az Úrnak, hogy magát igazolja? Számíthat-e ránk? Hiteles üzenetet hiteles emberek tudnak csak közvetíteni. Megbízhatatlanok, önmagukat magyarázóok nem. Nem hallgatna rájuk senki. Ámító vakság, alvás, tébolyító sátáni munka ellenére kell hangoznia az egyedüli Teremtő hívó, igaz szavának. Gondoljunk erre, amikor önmagunk megtagadására hív a Lélek, s futtassuk Vele tovább a gondolatainkat, hogy semmi nem lényegtelen és kicsi, amire Ő sarkall bennünket!

Molnár Jutka

A HIT ÁLTALI MEGIGAZULÁS EVANGÉLIUMA

➤ BEVEZETÉS A TANULMÁNSOROZATHOZ ◀

Gyülekezeteink megismerték a *Célok és irányelvek* című összegzést, amelyet a megújulás vágya és a reformáció szükségessége jegyében fogalmaztunk meg. Ebben az írásban olvashattuk, hogy szeretnénk a figyelem középpontjába helyezni a hit általi megigazulás evangéliumát, minden lehetséges módon. Ezért állítottunk össze egy tizenkét részes tematikát, amely felöleli az egész témakört. Mindez részletesebb összeállítás formájában eljutott a gyülekezetekbe, itt most csak rövid címeikkel ismertetjük a tizenkét témát.

„AKI GYŐZ, AMIKÉPPEN ÉN IS GYŐZTEM” (Jel 3,21)

1. „Elvégeztetik az Isten titka” (Jel 10,7)
2. „Ki állhat meg az Úr napján?”
3. Laodiceai állapotból igaz nép – Hogyan?
4. „Végý tölem...” – A hála születése
5. „Végý tölem...” – Szabadulás a magabizástól
6. Bűnbocsánat és bűn feletti győzelem hit által
7. Mit tegyünk, ha nem folyamatos a győzelem?
8. Mit jelent „hitből hitbe” jutni?
9. „Hitből élni” – Mit jelent az önátadás?
10. A „dicsőségéből dicsőségbe” jutás ígérete
11. Kik nyilváníttatnak „győztesnek” a vizsgálati ítéletben?
12. A mennyei és a földi templom egyidejű megtisztítása

Ezekon a címeken lesz elérhető egy online igehirdetés-sorozat e témákról. (Az első felvételek már adásba is kerültek.)

Hétfő esténként 19 órakor élő adásban megnevezhető lesz egy-egy további rész a sorozatból a Kerak YouTube-csatornáján. Ezután utólagosan is elérhető lesz a már lejátszott előadás. Minden hétfői előadást követő szombaton, délután 17 órakor Zoom-konferencia lesz az elhangzott témáról. A Zoom-konferencia elérhetősége az alábbi:

<https://zoom.us/j/96285474815?pwd=MkhRNTRobjdRRThOTkd3Wkp1MXFUUT09>

Ezen a beszélgetésen lehetőségük lesz a résztvevőknek arra, hogy kérdéseket tegyenek fel, illetve hozzászóljanak a témához. A beszélgetések célja, hogy hozzájáruljanak egyes témák elmélyítéséhez, az összefüggések meglátásához.

Az egyes témákról egyéni kutatásra serkentő, személyes megértést ösztönző tanulmányorozatot indítunk a *Kürtszóban* is, amely elmélyíteni szándékozik a már elhangzott témákat. A *Kürtszóban* tehát mindig utóbb jelennek meg a tanulmányok az előadásokhoz és azok megbeszéléséhez képest. Ezek szombatiskolához hasonló felépítésűek, azzal a különbséggel, hogy túlnyomórészt csak kérdésekből állnak. A mostani lapszám három tanulmányt közöl, és az utána következő három szintén hármat-hármat. Ezek a tanulmányok Biblia-köri megbeszélésekhez is alapul szolgálhatnak.

1. tanulmány

„Elvégeztetik az Isten titka” (Jel 10,7)

1. Melyik bibliai igén alapul „a megváltás műve befejezése” fogalom, amellyel gyakran találkozunk az adventista szóhasználatban, Ellen G. White műveiben is? (Jel 10,7)

• Jel 10,7 megértéséhez szükséges az eredeti szöveget pontos fordításban megismerni: „*A hetedik angyal szavának napjaiban, amikor az kürtölni fog, bevégeztetik az Isten titka, úgy, amint előre tudtul adta ezt az örvendetes hírt szolgálói, a próféták által.*”

• Hol van szó bővebben Jelenések könyvében arról, hogy mi történik „a hetedik angyal szavának napjaiban”? (Jel 11,15–19)

• Mit jelent az „Isten titka” kifejezés a Szentírásban? (Mt 13,11; Ef 1,9–10; Rm 16,25; Kol 2,2–3) (A titoknak fordított gr. *müstherion* szó olyan titkot jelent, amely azért titok, mert magasrendű, csodálatos, olyannyira, hogy az ember számára teljességgel fel nem fogható.) Az idézett igék alapján megállapítható, hogy az „Isten titka” kifejezés a megváltás tervét jelöli az Újszövetségben.

• Melyik újszövetségi ige jut eszünkbe az „elvégeztetik” szóról? (Jn 19,30) (Ugyanaz a gr. ige található itt, mint Jel 10,7-ben, amelynek pontos jelentése: *célba érkezni, beteljesedni, befejezni.*)

A protestáns egyházak körében gyakran elhangzik: A megváltás műve bevégeződött, befejeződött a kereszten. Kérdés azonban, hogy befejeződött-e, vagy pedig annak legnagyobb, legdöntőbb eseménye valósult meg. Jel 12,10–12 világossá teszi, hogy a Krisztus és Sátán közötti küzdelem döntő csatája végződött győzelemmel a kereszten, Krisztus teljes és végső hatalomátvétele azonban – vagyis a megváltás műve tökéletes, teljes befejezése – még ezután kell hogy megtörténjék.

• Miért „örvendetes hír” a megváltás művének célba érkezése, befejezése? (Zsolt 110,1; Zsid 2,7–8; 1Thess 4,18)

• Mi a jelentősége ennek az utalásnak: „*amint megmondta szolgálóinak, a prófétáknak*”?

• Az ember és Földünk jelenlegi állapotát látva kívánatos-e, hogy mielőbb befejeződjék a megváltás műve Krisztus dicsőséges eljövételével?

• Mi következik ebből? Hogyan képviseljük a ránk bízott üzenetet, amelynek a fő hangsúlya Krisztus visszajövetelének közelsége, a megváltás művének befejezése?

2. Mikor fejezheti be azonban Krisztus közbenjáró szolgálatát az emberért, erkölcsi lényének – igazságosságának és irgalmasságának – megfelelően? (Mt 24,14; Jel 14,6–12 – vö. 14. vers)

• Mikor, milyen lehetőség megadása után fogja tehát kimondani Jézus e sorsdöntő szavakat: Jel 22,11–12?

• Mi következik azután, ha az idézett kijelentéssel Jézus lezárja, egyszer s mindenkorra befejezi közbenjáró szolgálatát? (Jel 15,8 – Összefüggésben van-e ez a Jel 22,12-ben szereplő „*hamar*” szóval?)

• Milyen hasonlattal és előképpel szól a Szentírás erről a sorsdöntő határvonalról, az emberiségnek adott kegyelemidő lezárásáról? (Lk 13,25; Mt 25,10; Mt 24,37 – vö. 1Móz 7,13–16)

3. Hogyan valósulhat meg egy olyan evangéliumhirdetés, amelyről Mt 24,14 beszél?

• Nyilvánvaló, hogy kizárólag csak egyféleképpen: Jól 2,23.28 – vö. 31/b (a 23. versnél „az első hónapban” helyett a helyes fordítás: „mint egykor”); Hós 6,3; 10,12; Csel 1,8; Jel 18,1 ígéreteinek a beteljesedéseként.

• Mi az oka annak, hogy mindeddig nem teljesedtek be ezek az ígérek, noha Krisztus eljövetele – az idők jelei tanúsága szerint – már a küszöbön van?

• Milyen népre van szükség az ígérek beteljesedéséhez a történelmi előkép szerint? (Csel

Iff. Jean Cousin „Az utolsó ítélet” c. festményének részlete, amely Krisztus visszatérését ábrázolja (1560 körül)

1,14; 2,1 – lásd még Mt 24,14 és Jel 14,6–12 szövegösszefüggését is.) Milyen népet mutat be az Írás ezeket a prófeciákat megelőzően? (**Mt 24,13; Jel 14,4–5**)

- Krisztus visszajövetelének az időpontja azért nyitva hagyott vajon, mert egy igaz, hívő népre van szükség a megváltás művének befejezéséhez, akikre kiáradhat a késői eső, és megvalósulhat általuk a végső nagy evangéliumhirdetés?

- Hogyan erősíti meg ezt a **2Pt 3,11–12**-ben foglalt kijelentés? (A válaszhoz szükséges tudni, hogy 2Pt 3,11–12 pontos fordításban így hangzik: „Milyeneknek kell lennetek nektek szent életben és istenfélelemben, akik várjátok és siettetitek Isten napjának eljövetelét?”)

Ezen az ígén alapszik Ellen White alábbi kijelentése: „Az evangélium hirdetésének hőfokától függ, hogy siettetjük-e Urunk visszatérését. Nemcsak várnunk kell, hanem siettetni is Isten napjának eljövetelét (2Pt 3,12). Ha Krisztus egyháza elvégezte volna már kijelölt munkáját, úgy ahogy azt az Úr elrendelte, akkor már régebben figyelmeztette volna az egész világot, és az Úr Jézus eljött volna már a földre hatalommal és nagy dicsőséggel.” (*Jézus élete*, 538. o.)

2. tanulmány

„Ki állhat meg az Úr napján?”

1. Mi a közvetlen válasz a Szentírásban a „ki állhat meg az Úr haragjának napján” kérdésre? (Jel 6,17; vö. Jel 7,1–3 – vö. Jóel 2,11; Mal 3,2)

- Ki kerülhet az elpecsételték közé? Kiket ismer el Isten hozzá tartozónak? Mi jellemzi az „*élő Isten szolgálói*”? (**Ez 9,4; Rm 8,9.14; vö. Ef 4,30–32; Dn 6,20**)

- Mit jelent elpecsételtnek lenni „az Úr haragjának napján”, azaz a hét csapás kitöltése idején? (**Ez 9,6; Mal 3,16–18**)

2. Hogyan lesznek képesek hitben, remény-ségben megállni, megmaradni az elpecsételték ebben a drámai időszakban, holott Krisztus közbenjáró szolgálata már nem gyámolítja őket, mivelhogy ez a szolgálat a kegyelemidő lezártakor megszűnt? (Jel 15,8)

- Melyik lesz a legsúlyosabb része a hét csapás okozta nyomorúságos időnek a hívő maradék szá-

mára? (Jel 16,13–14) (Ajánlott olvasmány: Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, A nyomorúságos idő és az Isten népe megszabadul c. fejr. Jel 16,13–14 magyarázatával kapcsolatban pedig lásd a megfelelő szakaszt: Vankó Zsuzsa: *Jézus Krisztus apokalipszise*, IV. köt.]

- Miért nevezi ezt az időt – a 6–7. csapás idejét – „Jákob éjszakája háborúságának” az Írás Isten népe számára? (Jer 30,5–7)

- Hogyan találunk választ Jákob éjszakai küzdelmének az előképe által arra a kérdésre, hogy miképpen állhatnak meg az elpecsételtek közbenjáró nélkül ebben az időben?

- Kiket mond „boldognak” e kritikus időben Krisztus szózata? (Jel 16,15)

- Miért éneklük ezek a hívők szabadulásuk nyomán „Mózes és a Bárány énekét”? (Jel 15,2–3; vö. 2Móz 15,1–18; Mt 27,46; vö. Lk 23,46; Rm 1,4)

3. Nagy kiváltság-e a halál megízlelése nélkül átváltozni dicsőséges, örök életre alkalmas testbe „egy szempillantás alatt”, ahogy az Írás mondja? (1Kor 15,51–53)

- Kik részesültek ilyen kiváltságban az üdv-történet során? (1Móz 5,24; 2Kir 1,11)

- A megváltottak melyik két csoportját képviselte a Jézusnak mennyből megjelent Mózes és Illés a megdicsőülés hegyén? (Lk 9,27–30)

- Miképpen erősíti meg Énok és Illés előképe, hogy a megszentelt élet magaslatára kell eljutniuk azoknak, akik megállhatnak az Úr napján?

4. Eljuthatunk-e valaha is önerőből olyan életszentségre, amelyet a késői eső áldásának közvetítésében és az elpecsételésben való részesedés jelent? És ezen túl, amit a közbenjáró nélküli megállás kíván a hét csapás idején? Elérhető-e Énok és Illés életszentségének a színvonala önerőből? Milyen úton jutnak mégis különleges életszentségre az utolsó nemzedék hívői? (Mal 3,1–3; Dn 12,10; Jel 7,14; 19,7–8)

Kerti Károly: Jákob imája (1940-es évek eleje, tusrajz)

- Figyeljük meg, vegyük számba a különleges kifejezéseket az előző igékben!

- Mivel tisztítja meg a nemesfémeket az ötvös? Minek a szimbóluma a tűz? (1Pt 4,12)

- Mit fejez ki az, hogy azok, akik az Úr napján megállhatnak, nemcsak kimosták, hanem ki is fehérítették ruhájukat? Minek van elsődlegesen megtisztító hatalma a tűzhöz képest is? Mit jelképez a „ragyogó, fehér ruha”? Hogyan nyerik el ezt a megváltottak?

3. tanulmány

Laodiceai állapotból igaz nép – hogyan?

1. Hogyan emelkedhet fel Isten maradék egyháza az életszentség magas színvonalára mostanáig általánosan jellemző laodiceai állapotából? Hihető-e, elképzelhető-e ez a változás emberileg? Mégis, hogyan végződik a laodiceai üzenet? (Jel 3,21)

• Milyen igék erősítik meg, hogy lesz ilyen győztes nép, noha ez emberileg hihetetlennek, reménytelennek tűnik? (Sof 3,9,12–13; Ésa 60,20–22; Ef 5,27; Jel 14,4–5.12; Jel 19,7–8)

Ellen White írja: „Istennek mégis lesz tiszta és igaz népe... Akkor lesz majd Krisztus egyháza »szép, mint a hold, tiszta, mint a nap és félelmetes, mint a zászlós tábor« (Én 6,7).” (*Bizonyságtételek*, 5. köt., 80., 82. o.)

„Lesz egy népe Istennek a földön, amely minden tanítás normájának és minden reform alapjának a Bibliát, és csakis a Bibliát tartja.” (*A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, A Szentírás védőbástya c. fej.)

2. Milyen állapotból kell ide eljutniuk a végidő hitvallóinak? (Jel 3,15–17)

• A szárdiszi üzenet mellett a laodiceai a másik üzenet a Jelenések könyve 2–3. fejezetében foglalt hét levél között, amelyben nincs elismerés, csak panasz. Szárdiszban még megkülönböztet az Úr „egy kevés nevet” (Jel 3,4), de a laodiceai üzenetben nincs elkülönítve még egy kis csoport sem. Vitába szállhatunk-e ezzel a súlyos diagnózissal? Hogyan mutatkozik be Jézus a laodiceai gyülekezetnek? (Jel 3,14)

„Jézus üzenete szinte letöri a hamis biztonságérzetet... A bizonyságtétel metszően éles és szigorú, de nem lehet benne tévedés, mert hiszen a hű Tanúbizonyosság az, aki szól... Azoknak, akik tu-

dásuk és teljesítményeik birtokában biztonságban érzik magukat, és gazdagoknak hiszik magukat a lelki tudás tekintetében, nehéz elfogadniuk azt az üzenetet, amely kijelenti, hogy tévedésben vannak...” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, 3. köt., 252–253. o.)

„Milyen éles fényben mutatja be a laodiceai üzenet azokat, akik azt gondolják, hogy minden igazságot ismernek, büszkék az Isten Igéjében való jártasságukra, miközben annak megszentelő erejét nem tapasztalják az életükben... De sokan nem látják a dolgot a maga valóságában, nem látják, hogy abból a szellemből, amely belőlük árad, hiányzik Krisztus szelídsége és együttérző szívlyessége, hiányzik az a szeretet, amely egyedül tehetné őket a mennyei világosság közvetítőivé.” (Ellen G. White: *Review and Herald*, 1902. március 11.; 1889. július 23.)

• Egyikünk sem vonhatja ki tehát magát a laodiceai üzenet hatálya alól. Miképpen erősíti meg ezt Jézus a tíz szűz példázatával is? Hogyan érzékelteti ez a példázat, hogy a langyosságot, az alvást illetően csak fokozatbeli különbség létezik a laodiceai gyülekezetben, azaz senki sincsen igazán azon a hitbeli, életszentségbeli színvonalon, ahol lennie kellene Jézus eljövételének küszöbén? (Mt 25,5)

• Mi mutatja mégis, hogy a laodiceai üzenet nem az elvetés üzenete, mert Jézus még küzd ezért a népért? (Jel 3,16 – a vers vége az eredeti szöveg szerinti, pontos fordításban: „*ki foglak vetni az én számból*”, azaz még le nem zárt, de kilátásba helyezett ítéletről van szó; 19. vers)

3. Milyen tanácsot ad Jézus a laodiceai gyülekezetnek? (Jel 3,18)

• Melyik két szó a kulcskifejezés ebben az igében?

• A laodiceai üzenetben nemcsak a János korabeli, ottani gyülekezet, hanem a város jellegzetességei is jelképekül szolgálnak. (Ajánlott olvasmány: Vankó Zsuzsa: *Jézus Krisztus apokalipszise*,

I. köt., 191–218. o.) Miért olyan találó, hogy Jézus éppen három olyan dologra vonatkozóan szólítja fel a gyülekezetet, hogy „*tőle vegyenek*”, amelyekkel egyébként – a saját véleményük szerint és a saját erejükből – rendelkeztek? A laodiceaiak gazdagok voltak. Egy földrengés után még Róma segítségét is visszautasították az újjáépítéshez, mondván, hogy a saját erejükből is meg tudják oldani. A laodiceaiak jellegzetes öltözete finom, fekete posztóból készült ruha volt. Ezen kívül híres, szemkenőcsöt gyártó orvosi iskola is működött a városban.

- Milyen hibába esett bele eszerint a laodiceai gyülekezet, illetve esik bele a végidő egyháza is? (Rm 9,7–8; Ef 2,8–9)

- Mi az a színt, amit önerőből semmiképpen nem haladhat meg a hívó ember? (Rm 7,21–24; vö. Ésa 64,5)

- Hogyan azonosíthatjuk a tanács egyes tételeit a Biblia jelképes nyelvzete alapján? (1Pt 1,7; Jel 7,14; 19,7–8; Zsolt 19,8; 2Kor 4,6. Az utóbbi két ige arra utal, hogy nem az Igének a betűje szolgál szemgyógyító írként, hanem a Szentlélek által megvilágosított igeolvasás, igetanulmányozás.)

A további tanulmányok részletezni fogják ennek a tanácsnak az egyes tételeit.

4. A laodiceai üzenetnek melyik kijelentése erősíti meg a gyülekezet lesújtó diagnózisát, ugyanakkor ad reménységet is? (Jel 3,20)

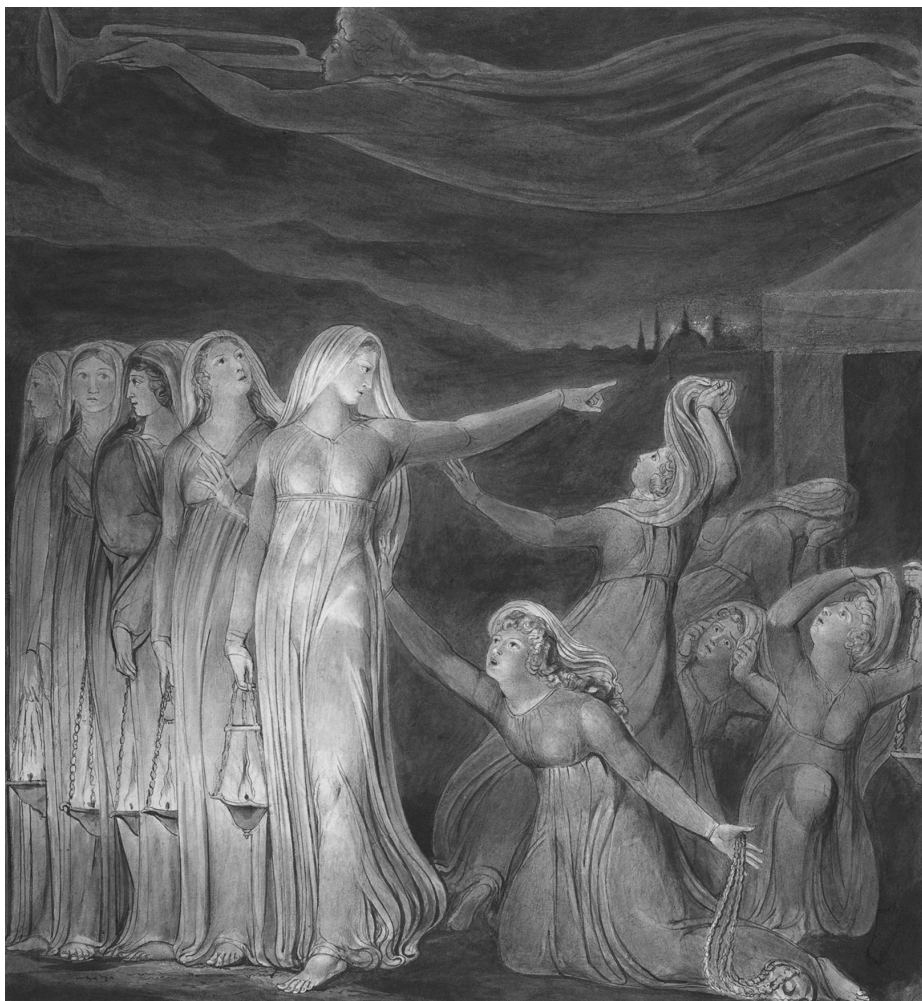
- Hol van e szerint Jézus: a gyülekezeten, illetve az egye-

sek életén belül, vagy kívül? Min múlik az, hogy belül legyen, hogy élő szövetség legyen közte és a gyülekezet, illetve közte és az egyes hívők között?

- Idő kérdése-e, hogy megváltozzék Krisztus és a gyülekezet, illetve Krisztus és a hívők viszonya? Min múlik az, hogy Jézus „*hamar*” megcselekedje azt, amit Ésa 60,22-ben ígér?

5. Milyen további útmutatás és egyben ígéret rejlik az üzenet utolsó mondatában: „*aki győz, amiképpen én is győztem*”? A további tanulmányok bővebben ki fogják fejteni ennek a kifejezésnek a tartalmát.

William Blake rajza a tíz szűz példázatához (1799 körül)

VILÁGUNK HELYZETE

Események, szemelvények

Összeomlás és szent egység?

A *Journal of the History of Ideas* c. folyóirat blog-oldalán jelent meg egy rövid tanulmány „Szent egység bontakozik ki az összeomlásból?” (*Out of Collapse, a Sacred Unity?*) címmel.¹ Az írás egy konkrét történelmi példa felhasználásával világítja meg, hogy természeti katasztrófák és társadalmi kataklizmák milyen törvényszerűen vezetnek el egy politikai közösség vallási egység irányába fordulásához. (Legalábbis, amíg fennállnak a kiváltó körülmények.) E törvényszerűség megismerése és tudatosítása az ismertetett tanulmány szerint azért különösen fontos, mert a témával foglalkozó szakértők és elemzőműhelyek szerint egyre közelebb áll az emberiség egy civilizációs összeomláshoz, vagyis egy globális léptékű katasztrófához, ami lehet természeti, gazdasági, társadalmi és politikai természetű is, de a legvalószínűbb módon mindezek keveréke. Ebből következik, hogy globális szinten is számolnunk kell egy vallási alapokon álló politikai összefogás igényének megerősödésével.

E tekintetben figyelemre méltó történelmi analógiát kínál az első világháború időszaka, amellyel kapcsolatban a tanulmány a korszak egyik híres írója, Stefan Zweig figyelemre méltó szavait idézi: „Az apokalipszis mindegyik halottsápadt lova végigszáguldott az életemen: a forradalom és éhínség, a pénz értékvesztése és a terror, a járvány és az emigráció.” A korszak jellemzője volt mindennek köszönhetően a vallási és spirituális jelenségek széles tömegeket magával ragadó felerősödése, amivel kapcsolatban a kor egyik közismert spiritualistája a következőképpen fo-

galmazott: „Egy gigantikus pszichológiai kísérlet” zajlik Európában.

Összezseng e történelmi analógiával, hogy az emberiség civilizációs összeomlásával foglalkozó neves szakértők tollából az utóbbi időszakban megjelent könyv² immár szintén a világ deszakralizációjának („a szenttől” való megfosztásának) veszélyére és a spiritualitás fontosságára hívja fel a figyelmet, kijelentve: „Lehetetlen az összeomláshoz spiritualitás nélkül közelítenünk.”

Az ismertetett írás felhívja a figyelmet arra, hogy a katolikus egyházfő is pontosan erre a helyzetértékelésre jutott – például legutóbbi könyvében³ –, és mindent megragad annak érdekében, hogy a világ jelenlegi válsághelyzetét az egyház befolyásának erősítésére, illetve a világ politikai és gazdasági rendjének átalakítására használja fel. A pápa által elképzelt új rend az egyház által a különböző vallások, világnézetek és kultúrák áthidalásával és szintézisével kialakított „morális szupernormára”⁴ (nemzetek fölött álló erkölcsi törvényekre) alapulna, amelynek egy „valódi politikai világtekintély”⁵ szerezne érvényt.

A szemlézett írás rámutat arra, hogy egy ilyen politikai tekintély nem a semmiből jön létre: ehhez a legfajszínűsabb politikai szereplők részvétele szükséges. Ennek kapcsán ismét egy történelmi analógiával találkozunk az első világháború időszakából. Ekkor ugyanis a fentebb már említett

2 Pablo Servigne et. al: *Another End of the World is Possible: Living the Collapse (and Not Merely Surviving It)*. 2020, Polity.

3 Pope Francis–Austen Ivereigh: *Let Us Dream. The Path to a Better Future*. 2020, Simon & Schuster.

4 Drew Christiansen S. J.: *Catholicism Faces the Illiberal World Order. La Civiltà Cattolica*, 2019. ápr. 18.

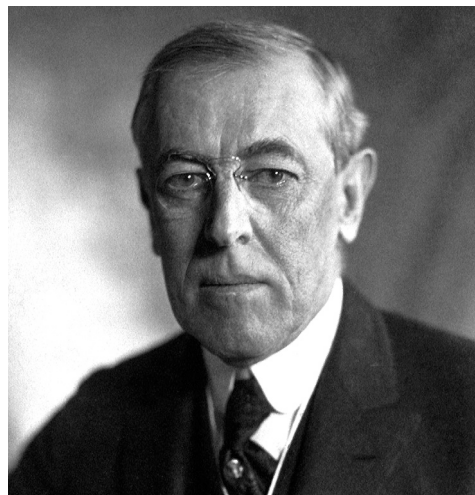
5 Ferenc pápa: *Address of His Holiness Pope Francis to Participants in the Plenary Session of the Pontifical Academy of Social Sciences*. 2019. máj. 2.

1 <https://jhiblog.org/2021/03/22/out-of-collapse-a-sacred-unity/>

összeomlás hatására a Vatikán és az Egyesült Államok között példátlan, történelmi jelentőségű közlekedés kezdődött egy olyan nemzetközi szervezet létrehozása érdekében, amely egyetemes vallási elveken nyugszik, és érdekeiknek megfelelően képes egyesíteni az emberiséget. Egy ideig úgy tűnt, az említett hatalmak megtalálják egymásban globális törekvéseik kölcsönös támaszát.

Ahogy az írás idézi egy jezsuita szerzők által írt munkából: „A közvélemény szemében XV. Benedek pápa és Woodrow Wilson neve szorosan összekapcsolódott a javasolt nemzetek szövetségével.”¹ Egy olyan időszakban, mikor az amerikai elnökre „apostolként”, az USA szenátusának szószékére pedig „Isten égő oltáraként”² tekintettek az említett törekvés hívei, a korabeli pápa Isten áldását kérte az elnök missziójára³ egy, az „isteni törvény alatt egyesült”⁴ világszervezet, vagyis „politikai világtekintély” létrehozásához vezető úton.

Különleges párhuzamot kínál ezen történetekkel a jelenlegi pápa Biden amerikai elnök számára küldött levele,⁵ amelyben az egyházfő „kéri Istent, hogy... vezesse az elnököt a kiegyezés és béke felé vezető úton, az Egyesült Államokban és az egész világon, az egyetemes közjó ügyének

XV. Benedek pápa és Woodrow Wilson, az USA huszonnyolcadik elnöke

előmozdítása érdekében” – mely közjó kapcsán a pápa viszont már világossá tette, hogy azt egy „politikai világtekintély” tudja végső soron érvényesíteni.

Konklúzióként az ismertetett írás rámutat arra, hogy a megfelelő történelmi analógiák és összefüggések hátterén világossá válik: az emberiséget fenyegető katasztrófák árnyékában komolyan számolni kell a valláshoz, illetve valamilyen vallási egységhez való globális visszatéréssel – nem pusztán egyéni vagy társadalmi, hanem politikai szinten is, a már bemutatott vallási és politikai szereplők részvételével.

Újabb globális háborús gócpont kialakulása

A CNN hírügynökség elemzése szerint⁶ Oroszország példátlan katonai képességeket épít ki az északi sarkvidéken, és legújabb fegyvereit is teszteli a klímaváltozás miatt nemrégiben jégmentessé vált régióban. A hírügynökség számára rendelkezésre bocsátott műholdfelvételek szerint folyamatos, intenzív katonai bázisépítés zajlik Oroszország északi sarkvidéki partvonalán, beleértve olyan föld alatti hangárokat, amelyeket

1 Robert John Araujo–John A. Lucal: *Papal Diplomacy and the Quest for Peace: the Vatican and International Organization from the Early Years to the League of Nations*. Naples, 2004, Sapientia Press of Ave Maria University 115.

2 George D. Herron: *Woodrow Wilson and the World's Peace*. New York, 1917, Mitchell Kennerley.

3 Pope Hopes for Foundation of League of Nations; Invokes Divine Help for Wilson in Peace Mission. *New York Times*, 1919. jan. 2., 1.

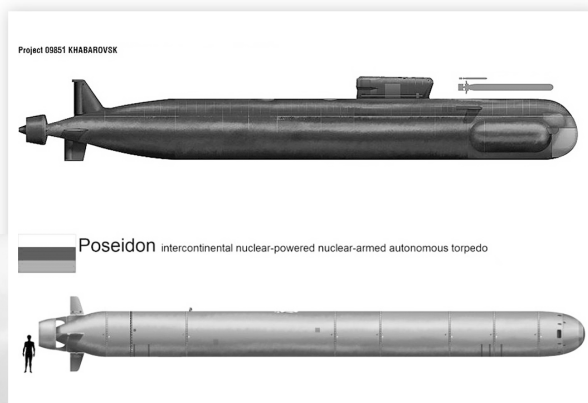
4 XV. Benedek pápa: *Pacem, Dei Munus*. 1920. máj. 23.

5 Ferenc pápa: *Message of His Holiness Pope Francis to the 46th President of the United States of America, Joseph R. Biden, on the Occasion of His Inauguration at the White House*. Holy See, 2021.

6 Nick Paton: Satellite images show huge Russian military buildup in the Arctic. *CNN*, 2021. ápr. 5.

vélhetően új, high-tech fegyverek számára készítene. Az ide telepített fegyverek és fegyverrendszerek között bombázók, támadó (pl. hajók és földi objektumok elleni rakétákkal is felszerelt) harci repülő, illetve új radarrendszerek is megtalálhatóak. Az említett, szintén lopakodó képességű harci repülő jelenlétét most először detektálták az északi sarkvidéken.

Nyugati katonai szakértők különösen komoly aggodalommal észlelték az egyik orosz „szuperfegyver,” a Poseidon 2M39 elnevezésű torpedó jelenlétét. A nukleáris meghajtású – tehát gyakorlatilag korlátlan hatótávolságú, lopakodó, vagyis rendkívül nehezen észlelhető – torpedó több megatonna robbanótöltetet hordoz, és tervezői szerint képes például a parti őrséget kicselezve eljutni az USA partjaihoz, ahol becsapódásával óriási területeken teheti évtizedekre lakhatatlanná az adott partszakaszt. Az illetékes amerikai állami tisztviselő kijelentése

szerint a Poseidont arra találták ki, hogy „radioaktív cunamival árássa el az Egyesült Államok parti városait”. Az északi sarkvidéken tesztelik a „Tsirkon” elnevezésű, a hangsebesség hat-hétszerezésével haladó, hiperszonikus fegyvert is. (A hiperszonikus fegyverek a hangsebesség minimum ötszörösénél gyorsabban haladó, de akár a hangsebesség tízszeresét is elérő, haladás közben irányítható, jelenleg gyakorlatilag elháríthatatlan fegyverek.)

Egy amerikai külügyi tisztviselő szerint „világos orosz katonai kihívással állunk szemben az északi sarkvidéken... Az orosz katonai fejlesztésnek nyilvánvaló következményei vannak az Egyesült Államok és szövetségesei biztonságára nézve, nem utolsósorban azért, mert lehetőséget teremt az orosz katonai erő kiterjesztésére az észak-atlanti régióban”.

Noha az említett orosz katonai fejlesztések orosz területen zajlanak, az amerikai szakértői vélemények szerint ezeket a képességeket a hamarosan teljesen jégmentessé váló sarkvidék feletti ellenőrzés megszerzésére lehet felhasználni. A klímavészhelyzet előre nem sejtett gyorsasággal semmisítette meg Oroszország számos jégből képződött, természetes védelmi vonalát északon. Az előbb említett amerikai külügyminisztériumi tisztviselő szerint az olvadás gyorsabb, mint ahogyan azt a szakértők előre jelezték néhány évvel ezelőtt: „Dramai változások zajlanak le a következő évtizedekben a fizikai megközelíthetőség és védhetőség szempontjából.”

Amerikai szakértők aggodalmukat fejezték ki annak kapcsán is, hogy Oroszország ki akarja terjeszteni befolyását az ún. északi-tengeri útvonalra is, amely ezen a területen haladna át. A kérdésnek azért van óriási jelentősége, mert ez az útvonal – amennyiben az olvadásnak köszönhetően hamarosan szabaddá válik – gyakorlatilag meg-
felezi azt a távolságot, amelyen jelenleg Ázsiából a kereskedelmi hajók eljutnak Európába a Szezi-
csatornán keresztül. Még praktikusabban: az új
útvonal megnyílása átalakítja a globális kereske-
delmi hajózást, és ezzel együtt a globálisan száll-
ított termékek 90 százalékának (!) kereskedelmi
útvonalát is. Oroszország például arra törekszik,
hogy engedélyhez kösse az északi-tengeri útvon-
alon való hajózást, ezzel kész tények elé állítva
a nemzetközi közösséget. A terület birtoklásával
kapcsolatos feszültségeket tovább erősíti a tenger-
fenéken található nyersanyagok feletti ellenőrzés
megszerzése körüli konfliktus is.

A Tsirkon elnevezésű hiperszonikus fegyver

Vlagyimir Putyin orosz elnök szerint – ahogyan az említett hír-
ügynökségi elemzésben olvasható –
az orosz „északi sarkvidéki katonai
vállalkozásnak... nincsen példája
sem a szovjet, sem pedig a modern
orosz történelemben”.

Orosz katonák az északi sarkvidéken

Vallásközi párbeszéd: a pápa Irakban

„A pápa nagyon is politikai stratégiája az iszlám-
mal való kapcsolatépítésben” címmel jelent meg
márciusban egy írás a *La Croix* című francia kato-
likus lapban.¹ A cikk apropója Ferenc pápa már-
cius eleji iraki látogatása. A pápa a látogatás kere-
tében – melynek során a történelem folyamán elő-
ször látogatott katolikus egyházfő a régióba, így
például a bibliai Ábrahám szülőföldjére – talál-
kozott az iszlám vallás síita ágának egyik legfőbb
szellemi vezetőjével, Ali al-Szisztani ajatollahhal.
(Az iszlámon belül két fő irányzat létezik, a szun-
nita, amely az iszlám hívek többségét foglalja ma-
gában, illetve a síita, amely irányzat a geopoliti-
kailag különösen jelentős Irán lakosságának dön-
tő hányadát, illetve Irak lakosságának több mint
a felét teszi ki.)

A pápa 2019-ben már találkozott a szunnita ág
szellemi vezetőjével, Ahmed el-Tayeb imámmal,
akivel közös nyilatkozatot írt alá *Az emberi testvé-
riségről*. Az aláírt nyilatkozat egyebek mellett hitet

¹ Isabelle de Gaulmyn: The pope's very political strategy in
engaging Islam. *La Croix*, 2021. márc. 13.

Joe Biden és Ferenc pápa egy korábbi fotón, amely azután készült, hogy egy pápa – a történelemben először – beszédet mondott az Egyesült Államok Kongresszusa előtt (2015. szeptember 24.)

tett a vallások és kinyilatkoztatások diverzitása (sokfélesége) mellett, vagyis kinyilvánította, hogy a különböző vallások Isten akaratából léteznek. A bibliai Ur városánál vallások közötti találkozót rendeztek, amelynek célja annak kinyilvánítása volt, hogy Ábrahám mindhárom monoteista (zsidó, keresztény, iszlám) vallás híveinek „atyja”. Ugyancsak a pápa iraki látogatása volt a témája a rangos külpolitikai folyóirat, a *Foreign Policy* írásának, mely a pápa morális hatalmának kemény éle („The Hard Edge of the Pope’s Moral Power”) címet viseli.² A szerző szerint, noha sokak számára a pápa közel-keleti diplomáciája felszínesebbnek tűnhet, azonban a várható gyakorlati hatása óriási lehet. Az írás rámutat arra, hogy a térség politikai vezetői „aligha akarnának szembeszállni a pápával”, mivel Ferenc tekintélye sokkal nagyobb, mint bármelyik amerikai, orosz, európai vagy ENSZ-tisztviselőé, akik eddig mind kudarcot vallottak a térségbeli konfliktusok rendezése kapcsán. A cikk ezt a kijelentést követően a következő mondattal zárul: „A pápa talán nem fog.”

² Steven A. Cook: The Hard Edge of the Pope’s Moral Power. *Foreign Policy*, 2021. márc. 12.

Az Egyesült Államok és a katolikus egyház

A jezsuita fenntartású amerikai Georgetown Egyetem *Berkley Center for Religion, Peace and World Affairs* („Vallás, Béke és Világpolitikai Ügyek”) elnevezésű központja „Joe Biden és a katolicizmus az amerikai politikában” címmel indított vitát. A vitaindító szöveg kivonatos verziója:

„Joe Biden megválasztása, aki az USA történetében másodikként tölti be katolikusként az elnöki pozíciót (John F. Kennedy után), újraélesztette a vitát a katolikus egyház szerepéről az amerikai közéletben. Biden hivatkozott hitére a választási kampány során, emellett számos kommentátor

felhívta a figyelmet a katolikus társadalmi tanítás befolyásának lehetőségére Biden elnöksége alatt. Ugyanakkor azonban más katolikusok összeütközésbe kerültek az elnökkel az abortusz kérdésében, összhangban az egyházat és az országot jellemző megosztottsággal. Az új elnöki vezetés már kapott kritikát az amerikai katolikus püspököktől, akik a Biden számára címzett levélben kritizálták az elnököt amiatt, hogy kiterjesztené a hozzáférést az abortuszhoz és a fogamzásgátláshoz. [Számos katolikus püspök viszont épp ezt a levelet kritizálta.] Ferenc pápa egy szívélyesebb levelet írt Bidennek, ami rámutat az amerikai püspökök és a Vatikán közötti növekvő feszültségre... Van esély ugyanakkor arra, hogy közös nevezőt találjon a Fehér Ház, az amerikai katolikus egyház és a Vatikán. Nemzetközi szinten Biden elnök és Ferenc pápa számos politikai kérdésben egyetért, a környezeti kérdésektől a faji igazságosságon keresztül a nukleáris fegyverkezés ellenőrzéséig. Úgyszintén remény van a szorosabb diplomáciai kapcsolatokra is az USA és a Vatikán között... Belföldön a bevándorlás és menekültpolitika terén van esély az együttműködésre az USA Püspöki Kari Konferenciája és az elnök között.”

(PD)

KIVÁLTSÁGUNK AZ IMA

Csodálatos kiváltság

A tanítványok még nem ismerték az Üdvözítő határtalan erőforrásait és hatalmát, amikor ezt mondta nekik: „*Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben.*” (Jn 16,24) Megmagyarázta: eredményességük titka abban van, hogy az ő nevében kérjenek erőt és kegyelmet. Ő ott lesz az Atya előtt, hogy elé tárja kérésüket. Úgy terjeszti elő az alázatos könyörgő imáját, mint saját óhaját e lélek érdekében. Minden őszinte ima meghallgatásra talál a Mennyben. Lehet, hogy nem volt gördülékeny, folyékony a nyelvezete, de ha benne volt az imádkozó szíve, akkor felszáll a szentélybe, ahol Jézus szolgál. Ő pedig egyetlen ügyetlen, dadogó szó nélkül, belső szépségében és saját tökéletességének tömjénillatával vegyítve tárja azt Isten elé.

Az őszinteség és a tisztesség ösvénye nem akadálymentes, de minden nehézségben imára való felhívást kell látnunk. Nincs élő ember, aki olyan képességgel és erővel rendelkezne, amely végső soron nem Istentől származik. A képesség és az erő forrása pedig a leggyengébb emberi lény számára is nyitott, elérhető. „*Akárműt kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt* – mondta Jézus –, *hogy dicsóíttessék az Atya a Fiúban. Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt.*” (Jn 14,13–14)

„*Az én nevemben*” – Krisztus meghagyta tanítványainak, hogy így imádkozzanak. Krisztus nevében kell követőinek megállniuk Isten előtt. Az értük hozott áldozat értéke által válnak értékessé Isten szemében. Krisztus nekik tulajdonított igazsága teszi őket értékké. Az Úr megbocsát Krisztusért mindazoknak, akik Őt félik. Az Úr nem a bűnös hitványságát látja bennük, hanem a Fiához való hasonlóságot ismeri fel bennük, akiben ők hisznek.” (*Jézus élete*, 572–573. o.)

A dicsőség szemlélése

Ember nem viselheti el Isten leplezetlen dicsőségét úgy, hogy életben maradjon. Mózeset mégis biztosítja az Úr, hogy látni fog az isteni dicsőségből annyit, amennyit jelenlegi, halandó állapotában elviselhet. Az a kéz, amely a világot alkotta, amely a hegyeket a helyükön tartja, fogja ezt a por embert – ezt a nagy hitű embert –, és könnyőreletesen eltakarja őt a szikla hasadékában, miközben Isten dicsősége és teljes jósága elvonul előtte. Csodálkozhatunk-e hát, hogy a Mindenhatoról tükröződő magasztos dicsőség olyan tündökléssel ragyogott Mózes arcán, hogy a nép nem tudott ránézni? Nyomot hagyott rajta az Istennel való találkozás, olyanná tette őt, mintha Isten trónjától érkezett tündöklő angyal lenne.

Ez az élmény, és mindenekfölött az a biztosíték, hogy Isten meghallgatja könyörgését, és jelenléte kísérni fogja őt, többet ért Mózesnek vezetői tiszte betöltésében, mint Egyiptom műveltsége vagy a haditudományban szerzett összes tapasztalata. Semmiféle földi hatalom, ügyesség vagy tudás nem pótolhatja azt, amit Isten közvetlen jelenléte nyújt. Mózes történetéből láthatjuk, hogy az embernek előjoga örömet lelteni az Istennel való közvetlen közösségben. Félelmetes dolog vétkes embernek az élő Isten kezébe esni. Mózes mégsem félt attól, hogy egyedül legyen a törvény Szerzőjével, aki olyan félelmetes jelenségek kíséretében hirdette ki azt a Sínai-hegyen, mivel lelke összhangban volt Alkotója akaratával.

Az ima a szív kitérítése Isten előtt, úgy, mint egy barát előtt. A hit szeme nagyon közelinek fogja érzékelni Istent, és a könyörgő értékes bizonyosságot nyerhet Isten szeretetéről és gondviseléséről.” (*Bizonyágtételek*, IV. köt., 533. o.)

A fenti idézetek *Az ima hatalma* című szemelvénygyűjteményből valók, amely Ellen G. White írásaiból közöl részleteket az imára vonatkozóan. Tokics Edit testvérünk – aki fiatalkora óta az USA-ban él – fordította le ezt az idézetgyűjteményt magyarországi testvérei számára. Reméljük, nemsokára befejeződik a szöveg kiadásra való előkészítése, és testvéreink is kezükbe vehetik ezt a 209 oldalas könyvet.

Közel százéves az adventizmus Abasáron

„Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város. Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék, és fényljk mindazoknak, akik a házban vannak. Úgy fényljk a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Mt 5,14-16)

Most 88 éves az a kedves testvérnőnk, Eszti néni, akinek az édesapja az első abasári adventisták közé tartozott. Az elmúlt 34 évben – amióta én is az abasári gyülekezet tagja lettem – sok részletet hallottam a gyülekezet múltjából, de átfogó kép nem alakult ki bennem az abasári adventizmusról. Közeledik a századik évforduló, így ideje, hogy számot vessünk múltunkkal, értékeljük jelenünket, és hittel tekintsünk a jövőbe. Hálásak vagyunk, hogy még él Eszti néni, aki tiszta értelemmel és imádságos szívvel készült, hogy tanulságul megörökítsük az elmúlt száz év fontos történéseit.

Az első adventista Abasáron Tóth József volt, aki Erken (egy Abasártól 30 km-re lévő kis falu) ismerte meg az adventüzenetet 1922-ben vagy 1923-ban. Mivel családja elég jómódú volt, jártak hozzájuk mások is dolgozni, akikkel most már ő ismertette meg az adventüzenetet. Tóth József felesége és két fia is megkeresztelkedett, így az ő házuknál kezdődtek meg a szombati istentiszteletek. Eszti néni apukája az elsők között csatlakozott a kis házi gyülekezethez.

Az elmúlt száz évben nyolc-tíz helyen tartottak összejöveteleket, testvérek házában vagy bérelt helyen. Az 1960-as években sikerült saját gyülekezeti házat vásárolni, ami szolgálati lakás is volt egyben. Ez a ház ma is áll a falu főútja mentén, a központban, más tulajdonos kezében, lakatlanul. Még mindig azok a függönyök vannak

az ablakokon, amelyeket a testvérek tettek fel egykor. Szombatról szombatra ott megyünk el előtte, a puszta léte is különleges hatást gyakorol ránk: Mi lesz veled, abasári adventizmus?

Mostani imaházunkat 1989-ben vásároltuk. Reméljük, hogy a történelem végéig az igazság keresői itt befogadásra találnak. Tudjuk, hogy ez nagymértékben a mi viselkedésunktől és kitartó imáinktól függ. A legnagyobb gyülekezeti létszámunk egyszerre kb. 30 fő lehetett az idők folyamán, most kb. 8-10 testvér jön össze szombatonként.

Egy kedves tapasztalatot megosztunk veletek a bérleményes gyülekezeti helyünk időszakából. Egy hűvösebbre forduló őszi pénteken takarító testvérnőnk begyújtani készült a gyülekezeti szobánk kályhájába, amikor meglepetésére egy „kazal pénzt” talált benne. Vajon ki tehette oda, és miért? A szoba bérbeadója ekkor elárulta, hogy ő rejtette oda a pénzüket, mert hitte, hogy Isten oltalma van ott az egész helyiségen, ahol a hívők összegyülekeznek.

Régen hosszú ideig volt egy lelkész Abasáron, aki pásztorolta a gyülekezetet, őt követően elég gyakoriak lettek a váltások, és a pásztorolás háttérbe szorulása lett a jellemző. Sokáig a gyülekezet a lelkéssel már pénteken összegyűlt a szombatkezdésre, majd másnap a szombatiskolán is mindenki ott volt. Az istentisztelet után a távolabbról érkező testvéreket a helyi testvérek otthonukban vendégül látták, ahol személyes beszélgetésre is alkalom nyílt, majd délutáni istentiszteletre is újra összejöttek. Sajnos, a gyerekekkel nem volt külön foglalkozás nagyon sokáig, ők csak a szülők mellett ültek. Legalább harminc éve azonban már megszerveztük a gyermektanítást a szombatiskola alatt. Nagy örömünkre most is van egy fiatal, aki igényli a bibliai beszélgetést, noha már elmúlt tizenhat éves.

Hogyan is szaporodott gyülekezetünk? „Külsősök” nemigen jöttek, noha rendszeresen folyt a gyülekezetben evangelizációs előadás. A falu egy részének életét a munka (a gyarapodás) töltötte ki,

a másik része a katolicizmus hagyományát követte, templomba járt. Sokan szimpatizáltak a Bibliát olvasó adventistákkal, de féltek, hogy mit szólnának ehhez a rokonaik. Voltak, akik attól féltek, hogyan fognak majd megélni, ha szombaton nem dolgoznak. A személyes kapcsolatok által ennek ellenére szaporodott a gyülekezet. Például Eszti néni anyukája földjében kertészkedett, járt a helyi piacra, de házhoz is jártak hozzá a vevők. Nem sajnálta az időt lelki beszélgetésekre, ha volt erre fogékonyság az emberekben.

A Bibliát szerető és azt olvasó katolikus néniük közül is csatlakoztak később gyülekezetünkhöz. Például Marcell néni, aki 70 évesen keresztkeltek meg, és tíz év múlva szinte az egész családja, menyé és három unokája is követte őt. Unokái hatására pedig fiatal barátaik és anyukáik keresztkeltek meg. Megduplázódott és megfiatalodott a gyülekezet. Ekkor kb. 25 főre növekedett a létszámunk. A fiatalok megtartásában nagy szerepe volt Reisinger János jogi kari előadásainak és a bózsvai nyári táboroknak. 1987-ben jártunk ekkor. A gyülekezetekben előtérbe került a hit általi megigazulás üzenete, a gyakorlati istenfélelemről tanultunk a szombatiskolák során. Akkori lelkészünk, Csókási Pál és gyakorlott fiatalabb testvéreink segítségével a környező gyülekezetekből könyvevangélista munkát kezdtünk, és elindult a *Mit mond a biblia?* lapsorozat „bedobálása” is a közeli városba, falvakba. Ennek a széles körű missziós munkának az eredménye a taglétszám növekedésében nem látszott meg, de hisszük, hogy nem volt hiábavaló a magvetés.

A múltban – 1945 előtt és után – az abasári gyülekezetet is elérték a meghurcoltatások a hatóságok részéről. A falu katolikus papja erőteljesen fellépett az adventisták ellen. Kihirdette a templomban: „Vannak itt más vallásúak, akik rosszul magyarázzák a Bibliát, pedig nem szabad, hogy a Biblia avatatlan kezekbe kerüljön.” Elvitette az adventistákat a csendőrséggel. Akik aláírták, hogy megjelennek a katolikus templomban, azokat elengedték. A többiek kb. három nap múlva

– országos egyházi fellépés hatására – szintén hazaengedték, de kötelezték őket, hogy minden szombaton 10 és 12 óra között jelenjenek meg a gyöngyössolymosi csendőrségen. A hegyen át kb. 5-6 km-re volt ez a helység. Így indult el a „Sár-hegyi szombatünneplés” útközben, ami több mint egy évig tartott, mindenféle időjárási viszonyok között.

Közösségünk másik meghurcolása egy beépített testvérünk jelentése miatt történt. A fia a belügyminisztériumban dolgozott, ő az elhangzott ige hirdetésekéről beszámolót írt neki. Ennek hatására egy szombaton a szószékről vitték el a lelkészt háromnapos fogdára. Tanulság ez számunkra: becsüljük meg a békés szombatokat, mert számunkra is el fog jönni a megpróbáltatások ideje.

Az 1975-ös válság következtében kettévált az abasári gyülekezet tagsága is. Gyülekezeti házunk a hetednapos adventista egyházban maradéké lett, a többiek másik háznál kezdtek újból összejönni szombatonként. Gyülekezetünk 1987-es, gyors növekedésével vált szükségessé egy új imaház vásárlása, hiszen 25 főre nőtt az addigi 11 fős kis közösség.

Az abasári gyülekezetről és a Sár-hegyről sok régi testvérünknek eszébe juthat az 1977-es nyári Biblia-tábor is, amikor gyülekezetünk adott helyet a testvéri együttlétnek.

Hiszük, hogy Istennek ma is vannak gyermekei Abasáron, akikért felelősséget érzünk. Szeretnénk segítségül lenni számukra, és ha a járványügyi helyzet megengedi, tervezzük helyi rendezvényeken (úgy mint falunap, búcsú) való részvételünket könyvadás által. Szeretnénk ápolni a kapcsolatot azokkal, akik valamilyen módon kötődtek, kötődnek az abasári gyülekezetekhez. Úgy gondoljuk, hogy a számvetés nemcsak a százéves gyülekezet számára szükséges, hanem minden gyülekezetünk számára fontos. Isten szeretné kiárasztani az ő világosságát minden gyülekezetek által. Hegyen épített város-e gyülekezetünk a környezetében?

Szeretettel: Jóniné Kalcsó Zsuzsa

HÄNDEL: BELSAZÁR

Miért és hogyan esett el a nagy Babiloni Birodalom?

(Egy oratórium az életmód, az erkölcsök és a történelem összefüggéseiről)

Akik már jártak az Eleki Életmódközpontban, tudják, hogy 2014 januárja óta turnusonként két alkalommal zeneterápiás foglalkozásokat is tartunk. Ezeken az estéken az elméleti ismereteken túl a zenehallgatás és a kreatív zenélés is helyet kap.

Egyik szép témánkat szeretnénk most közkinccsé tenni. Az oratórium, amelyről szó lesz, meghallgatható a YouTube-on Händel: Belshazzar címmel, többek között Trevor Pinnock vagy Nikolaus Har-

noncourt vezényletével is. Német nyelvű változata is elérhető a YouTube-on, a Berlini Kamarazenekarral. Nem fog csalódni, aki rászánja az időt! Gyönyörű zene és izgalmas, filmbe illő cselekmény vár a hallgatóra/olvasóra. Nem mese, hanem történelem, ahogy a későbbiekben látni fogjuk! A magyar nyelvű librettó is megtalálható a Händel: Belshazzar, librettó szöveg beírásával, az oldal lefordítása opció választásával. Ez sajnos csak nyersfordítás, de azért érthetővé teszi a cselekményt.

Händel oratóriumai remekművek. A legszebb, legismertebb közülük a *Messiás*, de az *Izrael Egyiptomban*, a *József és testvérei*, a *Józsua*, *Deborah*, *Jephta*, *Sámson*, *Saul*, *Salamon*, *Esther*, *Athalia*, *A feltámadás* (La resurrezione) is mutatják, hogy mennyire alaposan ismerte és szerette a zeneszerző a bibliai történeteket! Ezek mind több órás zeneművek, amelyekben Händel a főszereplők szájába adja a Biblia tanításait.

A *Belsazar* című művet az 1745-ös ősbemutatón angolul adták elő Londonban. A zeneszerző életének nagy részét Angliában töltötte.

Az oratórium főszereplői, előadói:

Rembrandt: Belsazar lakomája, 1635

BIBLIA ÉS ZENE

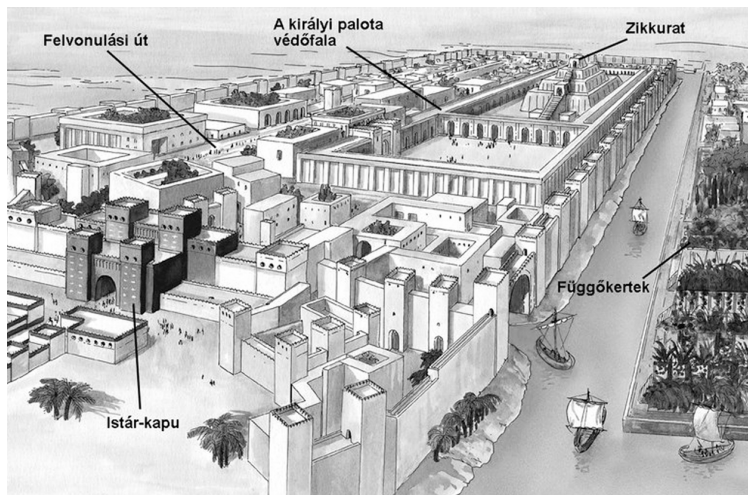
- *Belszár* babiloni király (társuralkodó) – tenor;
- *Nictoris* anyakirályné (Dn 5,10) – szoprán;
- *Dániel* próféta, akit Jeruzsálemből fogva vittek Babilonba – alt;
- *Círus* (Kürosz) perzsa hadvezér, később Perzsia uralkodója – alt;
- *Gobryas* perzsa katona (akiről Xenophón görög történétíró is megemlékezik) – basszus;
- nagy, dupla kórus (perzsák és a zsidó foglyok);
- vonószekerek trombitákkal és üstdobokkal.

A szövegek könyv Charles Jennens munkája, csakúgy, mint a *Messiásé*. *Dániel* könyve 5. fejezetét, *Ésaiás* könyve 44. fejezetét, illetve kis részben *Jeremiás* könyvét használta fel hozzá. Ellentétben a *Messiással*, itt nem kizárólag szó szerinti Biblia-verseket hallunk, hanem többnyire a lényeg elmondását, de vannak szó szerinti idézetek is. A librettista rendkívül mélyen megértette az erkölcsi tanulságokat és a történelmi összefüggéseket! Erről győző meg minket, ha összevetjük a Wikipédiában és más interneten található leírásokban Babilon i. e. 538-ban történt rendkívül különös bukásának történetét a bibliai részekkel.

Álljon itt néhány rekonstrukciós rajz arról, hogyan nézhetett ki a csodás Babilon, amit bevehetetlennek tartottak, ezért nem őrizték a kapukat azon az éjszakán, amelyen a méd-perzsa seregek élén *Círus* behatolt a városba. Az *Eufrátesz* folyó átszelte a várost.

Rövid részlet *Hérodotosz: A görög-perzsa háború* c. művéből, az i. e. V. századból (Európa, Bp., 1989, 95. o.):

„[Kürosz] a folyó vizét csatornával az akkor már elmosarasodott tóba vezette, minek következtében a vízszint egyre

John Martin: *Belszár ünnepe* (1821 körül)

apadt, és a folyó átgázolhatóvá vált. Amikor a víz olyan sekély lett, hogy egy embernek a combja közepéig ért, a folyó mellé rendelt katonák behatoltak a városba. Ha a babiloniak tudták volna, vagy akár csak megneszelték volna Kürosz tervét, bizonyára megállítják a városba benyomuló perzsákat, és egy szálig lemészárolják őket. Elegendő lett volna ugyanis, ha bezárják a folyóra nyíló kapukat, és elhelyezkednek a víz partján húzódó bástyafalakon, és akkor úgy elfogják őket, mint hálóval a halat. Így azonban a perzsák megjelelése teljesen váratlanul érte őket... Ráadásul *éppen ünnepet ültek, tánccal és mulatságokkal töltötték az időt, amíg meg nem tudták a rémítő valóságot. Így foglalták el első ízben Babülönt.*

„*Belszár király nagy lakomát szerzett az ő ezer (!) főemberének, és az ezer előtt bort ivott. ...hogy igitanak ...az ő főemberei, az ő feleségei és az ő ágyasai.*” (Dn 5,1–2)

A birodalom erkölcsi színvonalát jelzik ezek a híradások. A lakoma éjszakai időpontja is mutat-

ja az életmódbeli torzulásokat. Az evésben-ivásban való mértéktelenség okozta tehát nagy részben Babilon bukását.

John Martin: *Belszár ünnepe* című festménye a fent látható módon fejezi ki, amit Dániel könyve 5. fejezetében olvasunk. Középen a fekete ruhás alak, Dániel próféta életmódbeli szokásairól Dániel könyve első fejezetében olvashatunk. Az ő mértékletes életmódja, tiszta erkölcei ellenpontként állnak a zeneműben is.

Dániel a jobb kezével a falon lévő írásra mutatva magyarázza a híressé vált szavakat: „Mene, Mene, Tekel, Ufarszin!” A zeneműben itt néma csöndben, mindenféle hangszerkíséret nélkül, csak egy énekhangot hallunk. Így fejezi ki a zeneszerző a döbbenetet, amely a szívekben volt ekkor. A YouTube-on, a Pinnock-felvételen 1:59:27-nél meghallgatható.

Heine, a zsidó származású német költő verse is mutatja, milyen sok gondolkodó embert megérintett ez a történet.

Heinrich Heine: Belzacár

Az éjfél száll halk szárnyakon,
pihen és hallgat Babilon.

De hangos a királyi vár,
lakomát most ad a király.

Száz fáklya, zaj, zenebona,
mulat a király udvara.

Ül körben a ragyogó szolgálhad,
csillognak a bortól a poharak.

Ujjongnak a szolgák, cseng a pohár,
mert szereti hallani ezt a király.

A király arca kipírul,
a bortól hetyke lángra gyúl.

S a láng vakon lobog bele,
az eget gyalázza bünös dühe.

Hetvenkedik és dühe magasba csap,
vele üvölt a szolgálhad.

Kiált a király és hangja vad,
a szolgál szalad meg visszaszalad.

Szikrázik arannyal a lakoma,
kifosztva Jehova temploma.

S a király szentségtörő keze
szent kelyhet emel színig tele.

Fenekig üríti a poharát,
s habot ver a szája, míg így kiált:

Csak nevetek rajtad, Jehova –
én, Belzacár, Babilon ura!

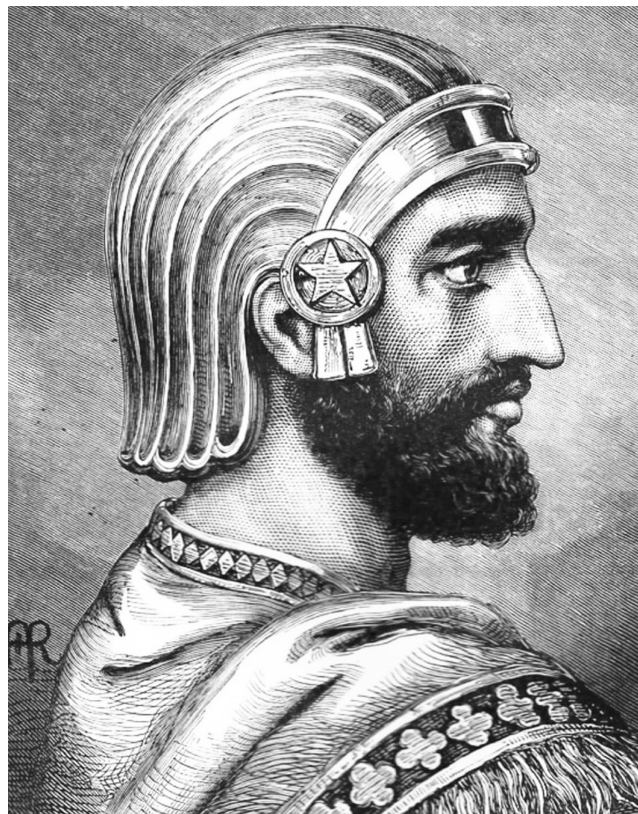
Az iszonyú szó alig hangzik el,
rá titkos döbbenet felel.

Csak elhal a hahota hirtelen,
halotti csöndes a terem.

De nézd, csak nézd, ó borzalom!
Emberi kéz a fehér falon.

És ír a fehér falon, ír az a kéz,
ír lángbetűt, aztán semmibe vész.

(Részlet. Vas István fordítása.)

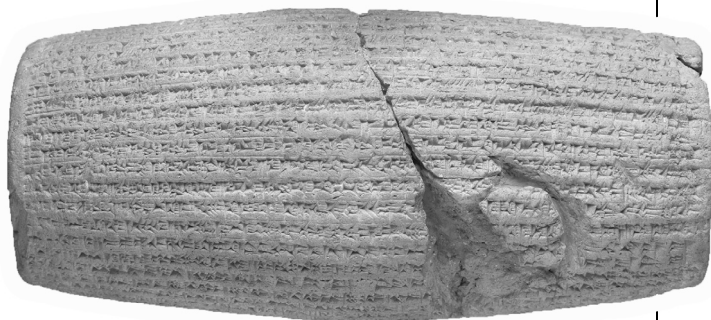

II. (Nagy) Kürosz vagy Círusz (Kr. e. 559–530)

Az oratórium három részből áll. A 2. rész végén hangzik fel a leghíresebb kóruszszám, a *Messias Halleluja-kórusához* hasonlóan a mű arany-metszésponájában: Ez az „O, glorious prince!” (A YouTube-on: Pinnock-felvétel, 2:13:36.)

Círus megjelenése a babiloni királyi várban a fogoly zsidó csapatok számára a várva várt szabadulást jelezte. Händel zenéje is ezt fejezi ki. Örömteli, hálás dallamok csendülnek fel itt. Ha más nem, ezt mindenképp érdemes meghallgatni!

Mintegy két évvel az események után Círus került a trónra. Kiadott egy rendeletet, miszerint a zsidók hazatérhetnek Babilonból, sőt a lerombolt templomukat is újjáépíthetik, és ott szabadon, lelkiismeretük szerinti istentiszteleteket folytathatnak. Ez nagyon nagy dolog volt abban az időben! Ezért is nevezik ezt a régészeti leletet az első emberjogi chartának. A British Museumban

Círusz agyaghengere

látható Círusz-henger az első fennmaradt dokumentum a lelkiismereti szabadság védelmében.

Számomra a legdöbbenetesebb az volt, hogy Händel és Jennens megértették, hogy Dániel próféta mutatta meg Círusznak a róla szóló írásokat Ésaías könyve 44–45. fejezetében.

„Ki ezt mondja a mélységnek, száradj ki, és kiapasztom folyóvizeidet! Aki Círusznak ezt mondja: Pásztorom, ki véghez viszi minden akaratomat, és ezt mondja Jeruzsálemnek: Megépíttessék, és a templomnak: alapja vetessék...!” (Ésa 44,27–28)

„Amikor a király látta azokat az ígéket, amelyek több száz évvel születése előtt jelezték Babilon elfoglalásának módját, amikor hallotta az üzenetet, amit a világegyetem Ura neki küldött, szíve mélységesen megindult, és elhatározta, hogy teljesíti Isten által kijelölt küldetését.” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, A foglyok hazatérése c. fej.)

Az oratórium záró jelenetében Círusz elolvassa a feljegyzéseket, és kiadja a rendeletet. Egy nagy Ámen-kórusban fejezik ki örömeiket. Minden jó, ha a vége jó. Ezen a ponton emelkedett zenei élményben lesz része a hallgatónak!

A zene hallgatása elmélyítheti bennünk Jel 14,8 üzenetét is: „*Elesett, elesett Babilon, a nagy város, mert az ő paráznaságának haragborából adott inni minden pogány népnek.*” A történetet összevethetjük Jel

16,12-vel is. Aki mindezeket véghezvitte már egyszer a történelemben, hatalma van, hogy a jövőre vonatkozó üzeneteit is beteljesítse!

„Amint egykor Isten a világbirodalom trónjára ültette Círuszt, hogy szabadon bocsássa az Úr foglyait, ...ugyanúgy használta fel... Augustus császárt szándéka véghezvitelére, hogy Jézus anyja Betlehembe juthasson.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 30. o.)

Ma is megvannak a megfelelő eszközei!

Az oratóriumon gondolkodva eszünkbe juthatnak Jézus szavai, melyeket kereszthalála előtt mondott az Olajfák hegyén. A tanács egész Dániel könyvére is vonatkozik: „*Amelyről Dániel próféta szólott... aki olvassa értse meg...!*” (Mt 24,15)

*Henczné Bajnai Gabriella,
az Eleki Életmódközpont zenei munkatársa*

Javaslatok a zenehallgatáshoz:

Mivel az oratórium nagyon hosszú, javasoljuk, hogy idő hiányában főként a mutató és felemelő kórustételeket hallgassuk meg. Ezek a Trevor Pinnock-felvételén:

- *Cyrus* (19:58)
- *Hallelujah!* (53:12)
- *Vidám tétel* (1:29:08)
- *A lakoma zenei megfestése* (1:41:19)
- *O, glorious prince!* (2:13:40)
- *Amen. Zárókórus szöveggel* (2:48:47)

A mű többi része főként recitativo (a történet elbeszélése énekben), ezeket átugorhatjuk, és a szöveget elolvashatjuk a librettóból. A klasszikus zenéhez nem szokott fül számára az áriák és a recitativók nem mindig kellemesek, de az életteli teli, vidám kóruszámok a legtöbb embernek elsősorban tetszenek. Felemelő zenei élményeket kívánunk!

Az Eleki Életmódközpont tapasztalataiból

„Az Úr kegyelmessége az, hogy még nincsen végünk, mivel nem fogyatkozik el az ő irgalmassága!” (Jer 3,22)

A 2021-es évet nehéz körülmények, a terjedő koronavírus-járvány és szigorú korlátozások közepette kezdtük el. Nagy kegyelemnek és csodának tartjuk, hogy egyáltalán működhettünk. Elmondhatjuk, hogy ilyen körülmények között is a Jóisten irgalmát és kegyelmét tapasztaljuk mindennapi munkánk során – minden emberi gyarlóságunk ellenére is.

Év eleji munkatársi találkozónkon kértük a Jóistent, hogy adjon minden helyzetben bölcsességet ebben a nehéz időszakban is. Hálásak vagyunk azért, hogy meghirdetett programjaink folyamatosan telt házzal zajlottak mind ez ideig, emellett pedig a jelentkezők száma folyamatosan növekedett az előző évekhez viszonyítva. A járvány az emberek figyelmét nyilvánvalóan még jobban az egészséges életmód fontosságára irányította.

Betegturnusaink közül kiemelkedő volt az év első negyedében tartott, tizennyolc napos gyógyturnusunk, amelyre többen jelentkeztek, mint amennyit fogadni tudtunk. (A járványra való tekintettel már tavaly júniustól szigorú óvintézkedéseket vezettünk be, például szobánként csak egy főt helyeztünk el.) Viszont a turnus kezdete előtt három nappal jött az új kormányrendelet, amelynek értelmében majdnem minden szolgáltatást szüneteltetni kellett volna. Ezen a ponton nem tudtuk, mennyiben fog ez majd érinteni bennünket. A kezdés előtti péntek délután még nem

volt világos, hogy meg tudjuk-e tartani a turnust, vagy sem. Közben imádkoztunk, és vártuk, hogy milyen döntés születik ránk vonatkozóan. Naplemente előtt pár perccel végül elérhetővé vált a kormányrendelet szövege, majd a helyi polgármesterrel is egyeztetve úgy döntöttünk, hogy a március 8-án induló turnusunkat elindítjuk. Nagyon hálásak voltunk Istennek.

Mindez azért is volt különleges számunkra, mert a munkánk kezdete, azaz 2010 áprilisa óta nem tartottunk ilyen hosszú turnust. A hosz-

szabb turnus több kezelést és jobb eredményeket jelent a gyógyulás szempontjából. Emellett igyekeztünk, hogy minél nagyobb hangsúlyt kapjon a lelki gyógyulás is. Elmondhatjuk, hogy minden vendégünknel komoly fizikai és lelki változásokat tapasztaltunk.

Jelentkezőink közül hatan érkeztek cukorbetegséggel és túlsúllyal, ők kimondottan nagy várakozásokkal jöttek hozzánk. A cukorbetegek többségénél a vércukorszint normalizálódott, többen jelentősen fogytak, egyik vendégünknek 18 nap alatt több mint 10 kg-ot sikerült fogynia,

a vércukorszintje pedig 9 mmol/l-ről (érkezése előtt folyamatosan ilyen értékei voltak) 5,5 mmol/l-re csökkent.

A testmozgásra is nagy hangsúlyt fektettünk, a kezdeti állapotfelmérés után személyre szabott mozgásprogramokat végeztünk. A folyamatosan javuló egészségügyi mutatók miatt vendégeink bizalma egyre inkább erősödött, nyitottabbá váltak Isten Igéjére is. Később két vendégünk bekapcsolódott több online programunkba is, pl. internetes Biblia-körünkbe, valamint a *Jézus élete* c. könyvet tanulmányozó körbe, és egy harmadik, az alapvető bibliai tanításokat áttekintő csoportba is. A turnus végén mindenki nagyon hálás volt, de mi is nagy tapasztalatként éltük meg, hogy a Jóisten megőrizte bennünket.

A sok tapasztalat közül hadd osszunk meg még egyet. Minden szobába teszünk két *Nyitott Szemmel* magazint, hogy vendégeink már ittlétük alatt is olvassák az újságot. A vendégek között volt egy házaspár is, akik

Veszprémből érkeztek. A férj néhány nap múlva megkérdezte, hogy hol lehet ilyen újságot kapni, mert átolvasta mindkét példányt, és nagyon színvonalasnak találja azt. Ekkor elmondtuk, hogy barátaink szerkesztik a lapot, mégpedig Veszprémben. Kifejezték, hogy szeretnének majd mihamarabb megismerkedni a szerkesztőkkel, ami reméljük, további megerősítést fog nyújtani nekik a hit útján.

Kérjük, hogy továbbra is emlékezzetek meg rólunk és munkánkról imádságaitokban.

Somogyi Lehel

NASPOLYA

Itt, tavaszelőn már reménytelenül sejkik fel előttünk az enyhébb évszak ígérete. Azonban a hidegebb napok és a járványhelyzet alakulása „rosszkedvünk telét” még korántsem engedik elmúlni. Talán jól jön annak a kis fának a története, amely dacol az időjárással és minden kedvezőtlen körülménnyel, hogy a legreménytelenebb időszakban hozza meg gyümölcsét.

Egy falubeli rokonunknak szép házat sikerült megvennie néhány éve. Gondos gazdája lehetett korábban is, ennek egyik bizonyossága, hogy egy naspolyafácskát ültetett a ház elé.

Eleinte nem is tűnt fel különösebben, ha sétáimon elhaladtam előtte. Azonban télre fordulván

az idő, egyre többször szemet szúrt egy kikerülhetetlen és elgondolkodtató tény: A fa a tél kellős közepén gyümölcsöt hoz. Amikor minden növény alszik, gyümölcseiknek ízét már csak emlékeinkben őrizzük, ez a fácska dacolva a zord időjárással, felénk kínálja termését.

A fa alig nagyobb egy felnőtt embernél. Ha kinyújtom a karom, szinte a legfelsőbb ágat is elértem. Szép, arányos fát metszettek az évek során a gondos kezek. Hiszen a fák, ha nem gondozzák őket, olyanok, mint minden más jelenség e jelenvaló világban: a rendetlenség, az alaktalanság, a haszontalanság felé tartanak. De ez a kis növény éppen hogy szép alakú, arányos, és ahogy mondtam, kényelmesen elérni minden szem gyümölcsét.

Na de ki akarja elérni azokat? Hiszen szemre nem túl kívánatosak. Aki látta már a naspolyafa gyümölcsét, az tudja, hogy talán a legkevésbé szemet gyönyörködtető étkek egyike. Kicsi, világosbarna, talán két diónyi nagyságú, gömbölyded gyümölcse, melynek érdes, megviselt papírhoz hasonló, érett korában kissé besüppedt felülete nem sok jót ígér.

Gyermekkoromban ettem ilyen gyümölcsöt utoljára. Pontosabban megkínáltak, és én udvariasságból egyet megkóstoltam, noha a látvány nem éppen vonzott, de ha már általános iskolás osztálytársam „tessék, vegyél, lasponya” felszólítással megkínált, nem akartam megbántani. Megkóstoltam tehát, és emlékszem, meglepődtem, mert sokkal jobb íz fogadott, mint amire számítottam. De még egyet azért már nem kértem, mert nem tudtam kellően megküzdeni a látvány és az íz hányadosával.

Az emlék azért megmaradt, és amikor többszerre elkocogtam a fa mellett, lezajlott bennem ez az idővel dacolás gondolata, újra bizalmat szavaztam ennek a kis növénynek. Megkóstoltam tehát. És valami csodás élmény fogadott. Az éppen megfelelően édes, a barackhoz hasonló, édesen kásás íz és állag keveredett a csipkebogyó magjait körülvevő, de annál sokkal kevésbé, a nyelvün-

Fotók: Lehr Krisztina

ket alig szűrő érzéssel. A gyümölcshúsban található magok körül nagyon könnyű kiszűröcsölni a hasznos beltartalmat. Talán a tonikhoz hasonló, édesen kesernyés, üdítő íze van. Mivel a gyümölcs mérete nem is olyan kicsi, már egy szem is érezhető élményt nyújt, és pár szem elfogyasztása pedig el is telít. És mindez a tél kellős közepén, a lehető legreménytelenebb időszakban, amikor semmilyen hasonló kaliberű gyümölcsnek már híre-hamva sincs. Már a gondolat is annyi erőt, reményt ad.

Bizonyára sokan vagyunk ezzel így, hogy tavasszal a csodás illatok mellett a kinyíló virágok látványa tölti fel a lelkünket, majd aztán fokozatosan az egyre-másra termő gyümölcsök íze üzeni, hogy szép a tavasz, a nyár és az élet. Először az eper terem nálunk, majd nem sokkal utána a korai cseresznye, és később, május végén, június elején a későbbi fajták. Noha egy sor gyümölcs kínálja még ízeit az ősz végéig, de nekem a cseresznye letermése után küzdenem kell az elmúlás gondolatával. Azzal az érzéssel, hogy az étellel teli nyarat nemso-kára a sokszínű, de mégis a szür-

keség felé tartó ősz váltja, hogy aztán a télre elbúcsúzzunk gyümölcstől, színtől, a pezsgő élettől.

Mint keresztény, Biblia-olvasó ember most már elég nagy sikerrel győzöm le ezt az érzést, hiszen a télen elhalványuló külső fényforrást bőségesen pótolja az a belső, amely a Szentírás lapjairól sugárzik, ha azt valaki kellő nyitottsággal olvassa. Segít megérteni, hogy a legfőbb Fény, minden fények forrása mindvégig velünk van, a legsötétebb éjeken is akár. És a külső elmúlás sem lesz mindig így. Ahogy Petőfi írja a *János vitéz*ben Tündérországról, a Biblia lapjairól is hasonlóan hangzik a leírás az Isten helyreállította világról: „Ott örökös tavasz pompájában élnek.”

Ennek az örökös tavasznak vagy nyárnak az előhírnöke ez a naspolyafácaska, pontosabban minden naspolya, bárhol is teremjen. De nemcsak ez a növény, hanem társai, a savanykásan üdítő kökény, a vadrózsa termése, az édesen szűrős csipkebogyó, és még ki tudja, mennyi észre nem vett gyümölcs emlékeztet némán, de kitartóan, hogy lehet gyümölcsöt teremni, győzni a legreménytelenebb körülmények között is.

Morvai Szilveszter

Visszatekintés keresztségi évfordulóm alkalmából

Mindig megemlékezem keresztségem évfordulójáról. Ennek immár tizennégy esztendeje lesz az idei évben: 2007. május 26-án volt a pécsi gyülekezetben, ennek nyomán lettem a kaposvári testvéri közösség tagjává. Keresztségi ígém bátorítást és reménységet közvetít számomra ma is: „*Én, az Úr, hívtalak el, igazságban fogom kezedet, és megőrizlek...*” (Ésa 42,6)

Minden évforduló alkalmából szeretném örömemet és hálámat kifejezni azért, hogy lehajolt hozzám az Úr, és lábamat biztos alapra állította. Az ember alapból hálátlan lény, én is az vagyok, ezért fontos, hogy az évfordulón számba vegyem a tizennégy év során nyert sok áldást.

Megtérésünk után az a legfontosabb, hogy megmaradjunk az első szeretet állapotában. De mit is tehetnék én azért, hogy ki ne essem belőle, illetve ha mégis kiesnék, minél előbb visszataláljak? A magam erejéből nem túl sokat, csupán igyekszem hálámat minél többször és minden lehetséges módon kifejezésre juttatni mennyei jó Atyám iránt.

Keresztségem napján minden évben egy-egy emlékkövet állítok fel lelkemben. Józsué könyvében olvashatunk arról, hogy az áradó Jordánon való átkelés után emlékköveket állítottak. Életünk is olyan, mint egy áradó folyó, csak a jó Isten tud megtartani, hogy el ne sodortassunk az élet gondjai, nehézségei és néha gyönyörei által, ahogyan Jeremiás könyve 12,5-ben olvashatjuk: „*Hogyha gyalogokkal futsz, és elfárasztanak téged, mi módon versenyezhetnél a lovakkal? És ha csak békességes földön vagy bátorságban: ugyan mit cselekednél a Jordán hullámai között?*”

Számvetésre is késztet az évforduló: Mennyi-mennyi lehetőség, alkalom maradt kihasználatlan? Mennyi-mennyi csoda mellett mentem el bekötött szemmel? Hányszor nem láttam a napot az égen, csupán csak a viharfelleget? Félek, ha most kellene egyenleget vonnom, komoly tartásban lennék.

Köszönöm, Uram, hogy te mennyei mércével mérsz engem. Nem azt látod bennem, hogy most milyen vagyok, hanem azt, hogy mivé is válhatok szent kezed irgalommal teljes faragása által.

Harmati Gyöngyi

Gondolatok naplementekor

Kerékpárral indultam vásárolni. A nap még sütött, de csípős idő volt, felvettem a sapkát. Lopakodnak felém is a „nemszeretem napok” (Préd 12,1/b). Az üzletben, most először, ezt valaki észrevette. Egy fiatal nő tartotta nekem a kis ajtót, míg a korpás zsemléket a zacskóba tettem. Szíveségét köszönve árazni indultam, amikor utánam szólt: „Néni! Hányat vett? Felcímkézem magának.” Hát igen, néni lettem, semmi kétség, öreg néni. Mert ez a „néniség” nem azonos azzal, mint amikor a gyerekek az iskolában tanító néninek hívtak. Az más volt, 22 évesen is örömteli... Most beteges vagyok, ügyetlenkedő, erőtlenségek...

Közelített a nap a látóhatárhoz, amikor kiléptem a boltból. Még tekertem pár utcányit, hogy némi mozgást elkönnyelhessek magamnak, így hazafelé már a naplementét is látva gondolkodhattam:

Pillanatok alatt elszaladt az életem, talán el is „pazaroltam”, mint József Attila írja. Hiszen ennyi idősen sokan még nagy erővel bírnak. A Jóisten, aki nem csak meleget adó égitestünket, de tekintetét is naponta körülhordozza a földön, lát most engem is. Mily sok éven át nem ragaszkodtam Hozzá, ő pedig többször megmutatta volna hatalmát (2Krán 16,9–10). Hányszor cselekedtem „bolondul”, amikor túlbuzgóságból a magam akaratát valósítottam meg, ahelyett, hogy Tőle kértem volna tanácsot. Tudatlanságom idejét elnézheti az Úr, de vajon azóta haladtam-e valamelyest előre azon az úton, amelyet Ő tervezett számomra? Lefelé gördülő időm horizontján talállok-e olyan hitmorzsát, ami megtarthat, valami „tűzben megpróbáltat”, valami „jézusit”? Lát-e már még bennem valami visszatükrözést válaszul ki mondhatatlan szeretetére, megváltó kegyelmére? Bár erősen bízhatnék én is a 91. zsoltár ígéréteiben, Isten minden körülmények között megtartó hűségében, s nem kellene tartanom a „híjával találatástól” (Dn 5,27)!

Amikor a nap lebukóban van, Isten szeme még egyszer végigtekint a tájon, hogy aranszínbe vonja azt. Ragyognak a házfalak, a fák koronái, a magas épületek nyugati ablakai tündökölnék a visszfényben. A mező színei teltebbek, élőbbek lesznek, valami ősréleg jelenik meg a látványban, valami édeni, ami aztán szívszorítóan hamar át is adja helyét a hirtelen bekövetkező sötétnek. De az Örökkévaló még az utolsó pillanatban is szeretetét nyilvánítja ki felénk. Felráz-e még minket ez a végtelen és feltétel nélküli szeretet, amit Ő tanúsít minden teremtménye iránt? Mi a mi viszonzásunk? Van-e „mindenre erőnk a Krisztusban”? (Fil 4,13) Mire igyekszünk például ezekben a szomorú időkben, a vírusválság okozta egyre nehezebb körülményekben? Látjuk-e, láttatjuk-e, hogy közel a szabadulás, „közel van, az ajtó előtt” (Mk 13,29)?

Örök sorsunk dől el Istenünk átható tekintete nyomán. Mert Ő a szívünkbe lát. Körülpásztázza most is „Jeruzsálemet”. „*Ami lelketekben készül, én tudom*” – mondja (Ez 11,5/b). Ezért imádkozom bölcs szívért, hisz annyiszor dolgoztam a tűznek. Legalább e napokban, közel drága Krisztusunk visszajöveteléhez éljek Szentlelke vezérletében, hogy maradandóvá tehesse két kezem munkáját mindazok életében, akiket rám bízott. Hisz Ő „*vén korban is gyümölcsözővé*” tehet, hogy hirdessem: „*Igazságos az Úr, az én Kösziklám, nincs hamisság benne.*” (Zsolt 92,15–16)

Vajon erősen bízom-e ígéreteiben? Bár ne libikókához lenne hasonló a hitéletem! Isten megítéli az ő népét, tudom, de az Ige szerint való az a reménység, hogy „*megkönyörül szolgálain, ha látja, hogy elfogyott az erő, s védett és védtelen odavan*” (5Móz 32,36). Ám azt semmiképpen nem akarja, hogy lélekben gyengék legyünk, maradjunk!

A lebukó nap visszfénye emlékeztet szeretetére, újra és újra biztat a felállásra. „*Ő ad erőt a megfáradottnak, erejét Ő újítja meg.*” (Ésa 40,29)

Eszembe jut, hogy elfeledtem emlékköveket állítani az ő nevének, pedig rengeteg tapasztalatot szereztem Vele. S lám, kegyelmében emlékeztet, vegyek erőt az első szeretet csodáiból, a lassan érlelődő hittel megharcolt győzelmekből, amelyekben hűsége kézzel fogható volt.

Felejthetetlenek a böjtöléseim nyomán szerzett tapasztalatok, mint például egy alkoholistabarátnóm meggyógyulása vagy a szombatnap érvényességének a megértése. Ezt elmesélem.

Abban az időben még nem ismertem Ésaiás könyve 58. fejezetét. Böjtölésem közben kisfiam elém állt, hogy olvassak neki a Bibliából. Meghatódva vettem kezembe a könyvet, lehunytam a szemem egy pillanatra imádságra, hogy rátaláljak az Úrtól küldött üzenetre. Bár nem szoktam ilyet tenni, most hittem, hogy az igéből kapom

a választ arra, ami akkor foglalkoztatott. Megdöbbenve olvastam az első mondatot: „*Hát nem ez-e a böjt...?*” (6. vers) Nincs kétség, ez nekem szól – mondtam magamban. Folytattam, egyre „élesebb füllel”, egészen addig, míg megértettem: Istenünk „*a föld magaslatain fog járni minket, ha szent napját gyönyörűségnek hívjuk*”. E tapasztalat nyomán soha többé nem is kételkedtem a szombat érvényességében.

Nem sokkal később, amikor egy szombat délután gyermekeinkkel a Ság hegy felé kirándultunk, megtapasztaltuk az isteni szó igazát. A nap elé hirtelen sötét felhők tornyosultak, közeli felhőszakadás ígéréssel. Nem volt hova futni. Egyetlen menedékünk az volt, hogy egymást közrefogva imádkoztunk védelemért. A csoda, melyet az Úr készített nekünk, feledhetetlen. A fe-

lénk rohanó sötét felhőkben egy kis fehér foltot vettünk észre, ami gyors iramban tágult, s ahogy fölénk érkezett, óriásira terült szét. Láttuk, hallottuk, hogy körülöttünk zuhog az eső, minket mégsem ért. Nem akartunk hinni a szemünknek... A lábamhoz csapódó két óriási csepp még boldogabbá tett, mert nyilvánvalóvá vált, hogy nem álmodom! Aztán hamarosan újra kisütött a nap, s mi örvendezve indultunk haza – az esőáz-tatta országúton, de teljesen szárazon!

Emlékszem kislányom sírására is, és az én fel-felhasználásomra, hogy megtaláljuk azt, amit elvesztett. Az Úr küldött egy cserebogarat, hogy szárnyai hangjára, repülése irányára figyeljünk, meglássuk hol fordul meg egy hajtúkannyarral, és pontosan ott lapult kislányom elvesztett francia csatja, amiért annyira zokogott!

Pénztelenségünk időszakából való a másik történet. Legidősebb gyermekünk végzős gimnazistaként elem tett egy 7500 Ft-ról szóló befizetési csekket: „A nyelvvizsga díja, anya. Jövő csütörtökig be kell mutatni a szelvényt, másképpen nem vizsgálhatok.” „Rendben” – mondtam teljes nyugalommal – bár tudtam, hogy nincs miből, csak erősen hittem. Amikor később rákérdezett, be van-e fizetve, mosolyogtam: még van idő! És vártam türelmesen. De a napok válasz nélkül múltak el. Én azonban kitartóan imádkoztam. Kértem Istent, hogy bocsássa meg élnetelenségünket, ostobaságainkat, hogy az ő sok segítsége mellett is csak hónapról hónapra élünk, félve minden nagyobb összegű befizetéstől, nem tudunk a gyermekünknek egy ilyen helyzetet simán megoldani. Kölcsönkérni nem szerettünk.

Még mindig semmi válasz nem érkezett. Aztán eljött a szerda mint utolsó lehetőség. Biztos voltam benne, hogy a postás hoz nekünk valahonnan pénzt. Ám éppen kihajoltam az ablakon, amikor a postás, épp csak beköszönve, továbbhajtott. Térdre borulva kértem az Úrtól, hogy lányomat, aki példásan megteszi, ami tőle telik, ne engedje elkeseredni, hogy nem tudja bemutatni a befizetésről szóló csekket. Megnyugodva felkeltem, elvégez-

tem a maradék konyhai munkát, aztán átöltöztem, elővettem a táskámat, felakasztottam a kapuhoz kikészített kerékpáromra, hogy majd megyek vele a postára. Ezután olyan tevékenységhez fogtam, amihez nem kellett átöltözni. A posta ötkor zár, van még időm – biztattam magamat. Amikor aztán már négy óra is elmúlt, a percek rohanni kezdtek, de szilárdan hittem, hogy Ő segíteni fog. Hirtelen eszembe villant, hogy pár hete járt valaki a férjemnél díszítő faragást kérni. Ebben békét találtam, és nem hagytam abba legbelül az imát.

Háromnegyed öt előtt öt perccel megszólalt a csengő... És igen, ő jött, a megrendelő! Mosolyogva kísértem a műhelyajtóig, és hálával megköszöntem a Mindenhatónak, hogy ideküldte. Gyula öt óra előtt tíz perccel szaladt be, hogy fel tudok-e váltani egy tízezrest, mert 1500 Ft visszajárna. „Ó, igen – kiáltottam –, azonnal jövök!” Kikaptam a pénzt a kezéből, majd otthagytam elképedt férjemet, és a kapuhoz készített kerékpárra ugrottam, jobb kezemben szorongatva a tízezrest, mert eltenni sem maradt időm. Amúgy is, legszívesebben lobogtattam volna az utcán: „Ide nézzetek emberek, ilyen hűséges a mi Istenünk!” Hálával telt szívem örömeivel hajtottam gyorsan a postához, ahol tárt ajtó várt. Amikor kifelé jöttem, egy alkalmazott közeledett kulccsal a kezében, s rögtön bezárta utánam a hivatalt.

Köszönöm hű Megváltómnak, hogy 70. évem gyenge állapotában „az első szeretet” visszaszerzésére irányította a figyelmemet (Jel 2,4). Bennem is csodát művelt az emlékek ereje. Akkori állhatatosságomat soha nem akarom többé elveszíteni! Minden naplemente „tüze” az ő „szeretetaranyát” kínálja. Köszönöm drága Istenemnek a „saskeselyű” hasonlatát is. Ezt a madarat a meleg légáramlat viszi fel, s vitorláztatja odafenn. Így tud minket is szárnyalásra készíteni az isteni forró szeretet. Biztosít, hogy életünk fája idős korban is gyümölcsöző legyen, mindaddig „amíg a nap meg nem sötétedik...” (Préd 12,2/a)

Némethné Őri Irma

„MINT A SZARVAS...”

Kedves Gyerekek!

Előzőleg a tiszta szívről gondolkodtunk együtt. Most egy újabb, mindennapjaitokhoz kapcsolódó dologról, az étkezésről fogok szólni hozzátok. Tudja mindenki, így ti is, hogy naponta ennünk és innunk kell. De vajon szükséges-e másképpen is ennünk, innunk? Jöjjön egy kis történet arról, hogyan gondoskodik a Jóisten arról, hogy ne csupán fizikailag legyen táplálékunk, hanem lelkileg is.

Bori és Panka a hegyek közelében laktak. Szobájuk ablakából ráláttak egy patakra, ami a távoli hegyek felől érkezett. Nagyon szerették ezt a helyet! Szinte szokásukká vált, hogy reggel egy pillantást vessenek a kinti tájra. Gyakran láttak valami szépet: fürge mókust, cinegét, sárgarigót a fán, nyulat a fűben, sőt régebben egy ritkaságnak számító gyurgyalagot is. Ha nem láttak semmi különösöt, akkor csak öltözködtek, reggeliztek, odafigyeltek arra, amit édesanyjuk olvasott a Bibliából, imádkoztak, és indultak az iskolába meg az óvodába. Bori harmadikos volt, kishúga, Panka pedig középső csoportos ovis.

Egy reggel a csörgőóra és édesanyjuk ébresztése nélkül, a szokásosnál hamarabb ébredtek. Ez ritkán szokott megtörténni. Általában nehezen keltek fel reggel.

Bori felhúzta szobája ablakának redőnyét, és örömeiben felkiáltott:

– Nézd csak, szarvas!

– Hol? Hadd lássam! – ugrott nővére mellé Panka. Milyen szép, nagy agancsai vannak! – csodálta.

– Emlékszel a szarvasos énekekre, amit anya énekelt? – kérdezte húgát Bori. – Valahol a zsol-tárokban írja a Biblia, hogy a szarvas hús vízre vágyik... Nem emlékszem pontosan. Nézd csak, hogy iszik a tiszta patakvízből!

– Milyen sokat iszik! – csodálkozott Panka.

Anya finoman megnyitotta szobájuk ajtaját, hogy meggyőződjön arról, jól hallotta-e, hogy beszélgetnek:

– Nagyon hamar ébredtetek, lányok! Ilyen is régen volt már!

– Szia, Anya! Egy órája már csak forgolódtunk az ágyban, nem tudtunk tovább aludni. Felkeltünk, és nézd csak, mit látunk?! Egy szomjas szarvas! Nagyon régen énekelted a szarvasos éneket. Eszembe jutott, hogy egyszer a zsol-tárok-ból is hallottam: „Mint a szarvas vízre vágyik...”, de nem tudom pontosan idézni. Hol is van ez a zsol-tárokban?

– Megkeresem, Borikám – szólt anya, és közben egy mozdulattal levette a Bibliát a lányok könyvespolcáról, majd rövid keresés után már mondta is: – Zsolt 42,2 lesz ez: „*Mint a szarvas kívánczik a folyóvizekre, úgy kívánczik az én lelkem Hozzád, ó Isten.*”

– Mit jelent az, hogy kívánczik lelkem Istenhez? – kérdezte Bori.

– Az hasonlít egy kicsit ahhoz, mint amikor éhes és szomjas vagy, csak ilyenkor a lelked éhes és szomjas – igyekezett anya érthetővé tenni a lányok számára. – Arra a békességre és védelemre vágyakozol, amit csakis Isten tud igazán megadni, legfőképpen pedig tiszta szívre, mert érzed, hogy magadtól nem tudsz olyan jó lenni, mint amilyen szeretnél. Isten azonban tud szólni a szívetekhez, és meg tud benneteket tisztítani belülről.

– De mit mond Jézus nekünk? Hogyan szól a szívünkhöz? – kérdezték a lányok egyszerre.

– Ő azt mondja nektek, hogy teljesen Őrá bízhatjátok magatokat. Ha Ő az állatokról sem feledkezik meg, mennyivel inkább gondoskodik rólatok! Értékesek vagytok számára.

– Anya, szerinted a mai gyönyörű szarvas az Úr ajándéka számunkra? – kérdezte Bori gondolataiba merülve... – Akkor Ő tényleg nagyon kedves! Külön ránk is gondolt, örömet szerzett nekünk ma.

– Igen, Ő megörvendezettett titeket azzal, hogy elétek hozta ezt a szép szarvast, és azt üzeni, hogy ti is bízhattok benne. Ő nagyon sok szép és jó ajándékot tartogat számotokra, és ha figyelmesek vagytok, észreveszitek ezeket – folytatta anya. – Ő int, tanácsol, bátorít titeket mindig, aszerint, amire az adott napon vagy az adott helyzetben szükségetek van.

– Eszembe jutott most az a történet is, amikor Mózes megsuhintotta botjával a sziklát, és víz fakadt belőle – gondolkodott el Bori.

– Igen, jól emlékszel – mondta anya. – Nagyon szomjas volt akkor a vándorló nép, és Ő gondoskodott róluk.

– No, de gyertek, lányok, reggelizzünk, este még folytathatjuk a beszélgetést!

Aznap kevesebb idő jutott a reggelire, mint máskor, a lányok mégis nagyon jókedvűen és bol-

dogan indultak az iskolába, az óvodába. Édesanyjuk elvitte őket autóval, így Bori időben megérkezett az osztályba, és húga, Panka is a Napsugár csoportba.

Kedves gyerekek vajon számotokra üzent-e már a Jóisten? És volt-e olyan, hogy belül, a szívetekben szólt hozzátok? Gondoskodott-e jó ajándékokról számotokra? Ha szépre, jóra szomjajtok, csak keressétek Őt! Kérjétek szüleiteket, hogy beszéljenek nektek Őről, vagy olvassanak nektek róla szóló könyvből. Imádságotokban mondjátok el a Jóistennek vágyaitokat, kéréseiteket! És ne felejtsetek el, hogy mi is a legfőbb jó, amit csak Ő tud adni: a tiszta szív!

Megléc Mária

Emlékezés Kalcsó Józsefnére, Sárrikára (1941–2021)

„Életem ideje kezdedben van” (Zsolt 31,16)

Anyukám dolgos, becsületes, Istent tisztelő evangélikus családba született, egy kis Nógrád megyei faluban. A négy testvér közül ő volt a legidősebb, így a családi teherviselésben is már fiatalon komoly részt vállalt. Tizenhét éves korától óvónőként dolgozott, egészen nyugdíjas koráig. Tanítványai szerették igazságosságáért és törődő szeretetéért. A szülők és a kollégák mindig értékelték becsületes, szeretetteljes munkavégzését. Kedveség és tisztelet nyilvánult meg minden emberhez való közeledésében. Őt is szerette és tisztelte mindig a környezete.

Anyukám személyes hite, bizalma az élő Istenben egész életében megnyilvánult. Egy rövid időszak volt csak, amikor az élet terhei közé és Isten közé álltak. (Kisgyermekek voltunk ekkor még az öcsémmel, és neki vezető beosztása volt az óvodában.) Idegileg kimerült, az öngyilkosság gondolata kísértette. Isten mégis különleges módon őrizte meg ekkor. Készült kiugrani a kórház emeleti ablakából, amikor eszébe jutott, hogy mit fognak gondolni az ő hűgáról, aki nővérként dolgozott abban a kórházban – miatta nem teheti meg ezt. A kórházból hazatérve anyukám újból elkezdte olvasni a Bibliát, és templomba is kezdett járni. Vitt bennünket is, amikor tehetett. Amikor nagyobbak lettünk, megszervezte a konfirmációs házi oktatásunkat, mert falunkban csak szórványként volt je-

len az evangélikusság. Egyre inkább nyiladozott ezáltal is az érdeklődésünk Isten iránt. Konfirmáció után rendszeresen jártunk vele a templomba, és evangélikus Biblia-órákra is.

Pár év elteltével engem a barátaim adventista evangelizációs előadásra hívtak Abasárra, ahol megragadott az ige tisztasága és mélysége. Minden kérdésünkre választ kaptunk a Bibliából. Megnyílt számunkra a „kiapadhatatlan forrás”. Életünk legszebb időszaka volt ez. Később anyukámat is elhívtam egy Biblia-óra az adventistákhoz, ami annyira mélyen érintette, hogy attól fogva ő is rendszeresen részt vett ezeken az alkalmon, ami végül keresztségi felkészítéssel végződött. Anyukámmal így egyszerre kereszteltünk meg, 1988-ban. Ő 47 éves, én 20 éves voltam akkor. Nemcsak anya-lánya szoros kapcsolat volt már közöttünk, hanem hittestvéri, mély lelki imaközösség is, ami mindvégig megmaradt.

Anyukám az „ima embere” volt. Szívből, gyakran böjtölve könyörgött Isten akarata megvalósulásáért egyéni életünk próbáiban, de Isten

népe sorsát illetően is. Keresztsége után nyolc évvel nyugdíjba vonult, így több ideje jutott a lelki munkákra. Könyvet árusított ő is – iskolákban, óvodákban, közintézményekben, szanatóriumban. Emellett betegeket, rászorulókat látogatott falunkban. Kertünk terményeiből mindig juttatott a testvéreknek, a rászorulóknak. Évtizedekig az abasári gyülekezet vezetője volt. Minden igyekezete arra irányult, hogy Isten dicsőségére legyenek szombati gyülekezéseink, és hogy Isten háza és környezete Istenhez méltó legyen.

Anyukámat sok testvér ismerhette a küldöttértekezletekről, az országos közösségi alkalmakról. Az utóbbi években azonban apukám fizikai állapota miatt már nem tudott elmenni az országos alkalmakra. Szombatonként azonban járt Abasárra, ahol még igazszolgálatot is rendszeresen vállalt. Gyönyörűségét találta az igekutatásban, mindig volt igehirdetési témája. Anyukám a 80. évében volt. Érezte már az idős kor nehézségét, de hálás volt Istennek, hogy el tudta látni otthoni feladatait, és a gyülekezeti ház körüli teendőket megosztotta az egyik testvérünkkel.

Ez év március elején történt váratlan balesete (eltört a térd) hirtelen változást hozott az egész családunk életében. A műtét sikerült, de a Covid-járvány (valószínűleg egy kórházi fertőzés miatt) megpecsételte a sorsát. Döbbenet szembesültünk rohamos gyengülésével. Egy hétig ápoltuk otthon. Nem voltak fájdalmai, és jó lelki állapotban, minden segítséget hálás szívvel fogadva élt még közöttünk ez alatt az idő alatt. Fájdalmas, de mégis felemelő napokat élhettünk át együtt. Hite, Istenbe vetett bizalma rendületlen volt. Régóta készen állt az elmenetelre, mindent Istenre bízott. Fájdalommal, de Istenünk bölcs tervét elfogadva tekintettünk eltávozására, mert tudjuk, hogy közel már az örömteli találkozás ideje:

„Megelevenednek halottaid, és holttesteim fölkelnek: serkenjeteek föl, és énekeljeteek, akik a porban lakoztok, mert harmatod az élet harmata, és visszaadja a föld az árnyakat!” (Ésa 26,19)

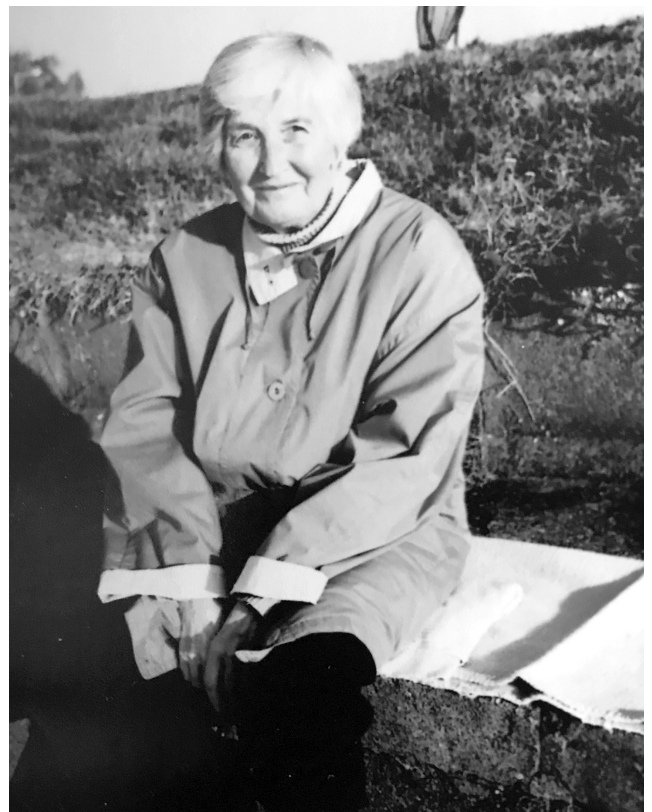
Jóniné Kalcsó Zsuzsa

Tinka nénire emlékezünk (1936–2020)

Dikán Katalin, Tinka vagy Tinka néni, ahogyan sokan neveztük, tősgyökeres bajai családban született, ebben a városban járt gimnáziumba is. 1954-ben végezte el gimnáziumi tanulmányait, azután a helyi postahivatalban kapott munkát.

Férjét, Makai Lászlót, aki szintén a bajai postán dolgozott, már gimnazista kora óta ismerte, de csak a postai éveik alatt ismerkedtek meg közelebbről, és 1958 februárjában házasodtak össze. Férje osztályvezetőként, majd később hivatalvezetőként, Tinka pedig kezdeti beosztásai után főpénztárosként dolgozott a postán hosszú évekig, és onnan is ment nyugdíjba. Egy fiuk és egy unokájuk született.

Tinka és férje eredetileg katolikusok voltak. A Bibliával és az evangéliummal Reisinger János '80-as évekbeli bajai előadás-sorozata révén

BÚCSÚZUNK

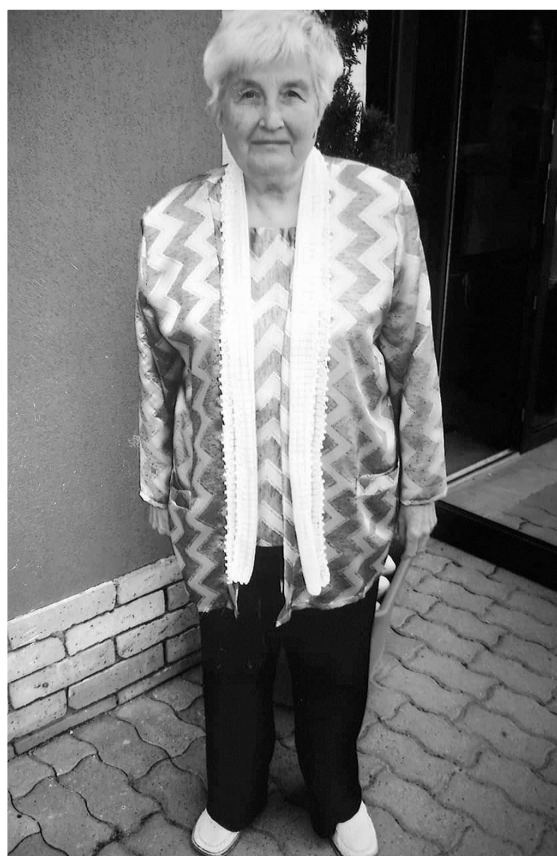
ismerkedett meg mélyebben. Jánost nagyon megszerette, és rajta keresztül a bibliai összefüggéseket és tanításokat is.

1990-ben keresztelkedett meg és lett a bajai gyülekezet tagja. A gyülekezeti életben sok feladatot vállalt, több tisztséget betöltött. Ideje nagy részében szolgálatot végzett – látogatott, látogatásai alatt is tanított, könyvet árult, emellett pénztáros, majd egy ideig gyülekezetvezető is volt. A növekvő bajai közösség életében aktív tag volt, a gyülekezeti házak cseréjében is sokat segédkezett. A közösségi életben fáradhatatlan volt. Keresztségre is felkészített embereket, és szívélyesen fogadta a látogatókat, barátkozókat, tanácsolta és tanította őket. Szívesen felkarolta az embereket szükségükben.

Szabad idejében kötött, horgolt, kertet művelt, ezek voltak kedvenc tevékenységei.

Miután a bajai gyülekezet megszűnt, és Bata-széken létrejött egy gyülekezet Czikk Lászlóné Loncika házában, a közösségen belül maradt bajai tagok is ide csatlakoztak. Loncika ment érte szombatonként autóval, és vitte őt a gyülekezetbe a többi bajai testvérrel együtt. Sok szép közös emlék kötötte össze őket, és szoros barátság alakult ki Tinka és közöttük kezdettől fogva.

Egy időben, amikor betegsége olyannyira legyengítette, hogy már a járás, a gyaloglás is nehezebbre esett, és a gyülekezet udvarán is csak nehezen tudott végigmenni, Loncika befogadta, és nála lakott egy ideig. Ez alatt az idő alatt több testvér is meglátogatta, szeretettel körülvették, énekeltek és közösen imádkoztak vele. Boldog időszak volt ez Tinka számára, és a finom ételek is hozzájárultak

ahhoz, hogy felerősödve térhetett haza otthonába. Ez örömet okozott családjának is, és még egy-két évvel meghosszabbította az életét.

Utolsó idejét már szinte végig otthon töltötte, férje gondozta, és Egerváriné Julika testvérnő is rendszeresen látogatta, ápolta, átvették a szombatiskolát. 84 éves korában hunyt el.

Élete mottója Fil 4,13 volt: „*Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.*” A *Hitünk énekei* című énekeskönyvből a 48-as számú ének volt a kedvence: „Soha el nem hagylak téged.” Tinka néni fájó úrt hagyott maga után a gyülekezetben, családjá is mélyen gyászolja.

Összeállította: Udvarhelyi Valéria

Kürtszó – Negyedévenkénti gyülekezeti folyóirat

A Keresztény Advent Közösség megbízásából kiadja a Bibliaiskolák Közössége
Felelős kiadó: a Keresztény Advent Közösség elnöke, valamint a Bibliaiskolák Közössége elnöke
Szerkesztőbizottság: Buda Júlia, Fodor Albert, Udvarhelyi Valéria, Vankó Zsuzsa
Elérhetőségeink: www.kerak.hu/dokumentumtar; e-mail: kurtszo@kurtszo.hu
A kiadó elérhetőségei: 1181 Budapest, Reviczky Gy. u. 46.
Tel. 06-1/267-3947, 06-20/379-6020; www.bikkiado.hu; e-mail: info@bikkiado.hu

ISSN 2732-0499

ÚJ KEZDET ÉLETMÓDTÁBOR

az egészséges életmód alapelvei a gyakorlatban

2021. JÚLIUS 26. – AUGUSZTUS 1.

Zalakaros • Fortuna Hotel • Gyógyfürdő tér 6.

PROGRAM

- ✓ előadások és fórumbeszélgetések a
- ✓ testi-lelki egészségről,
- ✓ egyéni állapotfelmérés és tanácsadás,
- ✓ gyógynövény- és ételbemutatók,
- ✓ kirándulások,
- ✓ reggeli torna,
- ✓ gyerekek számára foglalkozás az előadások idejében

JELENTKEZÉS

- ✓ **Határidő:** 2021. május 31.
- ✓ A jelentkezőktől **15.000 Ft foglaló** befizetését kérjük a Vajdaságért Alapítvány számlájára „Zalakaros” megjelöléssel **a jelentkezést követő 14 napon belül.**
Számlaszám: K&H Bank 10402623-50526554-86651004
A jelentkezést csak akkor tekintjük véglegesnek, ha az előleg befizetése megtörtént.
- ✓ **Lemondás** esetén a foglalót nem tudjuk visszatéríteni.

Árak

Felnőtt: 8000 Ft/fő/éj
4-18 év között: 7000 Ft/fő/éj
4 év alatt: 4000 Ft/fő/éj

Információ és jelentkezés:

Eleki Életmódközpont
Tel.: 20/400 86 46, 66/240 610
elekivendeghaz@gmail.com

Biblia-tábor

ELEK

Az idén újra meghirdetjük Biblia-táborunkat az Eleki Életmódközpontban.

A bibliatábor keretén belül Ellen G. White **Nagy Küzdelem** című könyvével foglalkozunk hitmélyítő célzattal. A táborban a lelki feltöltekezés mellett lehetőség nyílik az egészséges életmód megismerésére és gyakorlására is a növényi étkezés, mozgás-programok, beszélgetések által.

Programunkban kirándulások, reggeli tornák, közös mozgás szerepelnek. Mindez szép, kulturált környezetben, napi háromszori teljesen növényi (vegán) étkezéssel.

Szeretettel várunk mindenkit!

2021. JÚNIUS 21-27.

HELYSZÍN

Eleki Életmódközpont

5742 Elek, Kossuth utca 54.

TÉMÁK (a könyv fejezetszámaival):

- Hétfő: A hithősök életéből (12. 15.)
- Kedd: A vizsgálati ítélet (28.)
- Szerda: A spirítizmus (31-34. fejezetekből válogatva)
- Csütörtök: A pápaság célkitűzései (35.)
- Péntek: a Szent Lélek kitöltetése, az utolsó figyelmeztetés (38.)
- Szombat (igehirdetés): A küzdelem véget ér (42.)
- Reggeli áhítatok: a napi témához kapcsolódó kijelentések a Jelenések könyvéből

TÁBORI PROGRAM

- 07:00** reggeli áhítat
- 07:45** reggeli
- 08:30** séta
- 09:30** közös tanulmányozás
- 11:20** torna
- 11:45** közös tanulmányozás
- 13:15** ebéd
- 15:00** kirándulás (Gyula, Szarvasi Arborétum, Pósteleki park)
- 18:00** vacsora
- 19:00** beszélgetés * filmvetítés * zenehallgatás

TÁBORVEZETŐK

dr. Kovács Zsolt * Somogyi Lehel

TÁBOROZÁS DÍJA

42.000 Ft

SZÉP Kártyát elfogadunk

JELENTKEZÉS ÉS INFORMÁCIÓ

Eleki Életmódközpont

Tel. +36 20 400 8646; +36 66 240 610

elekivendeghaz@gmail.com

Joseph von Eichendorff • **Akit az Úr szeret**

Akit az Úr szeret, megáldja
s a nagyvilágba küldi ki,
erdő, patak, völgy hűse várja,
ezer csodát mutat neki.

A vándorlásra lusta lelket
hajnal sosem frissíti meg,
ínség, gond rak rá sűrű terhet,
családért, gyermekért szepeg.

Patakvizek futnak cseregve,
az ég felé pacsirta tart,
dalával szívem hogyan zengne
harsányszavú hajnali dalt?

Bízom a jó Isten kezében,
ő éltet pacsirtát, hegyet,
erdőt, vizet, Úr földön, égen
s gondjába vette ügyemet.
(Áprily Lajos fordítása)